

העולם הזה

כנייה על חוסא

מס' 990

כ"ח תשרי תשי"ז
3.10.56

האחיד 400 פד' שנה 20

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 26785
ת. ד. 136. משן למברקים: "עולמפרט".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שחם בע"מ, ת"א. טל. 62239
המסעדה: "בלי משוא פנים" (בבית הדר) (בבית הדר) (בבית הדר)
המסעדה: "בלי משוא פנים" (בבית הדר) (בבית הדר) (בבית הדר)

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי-משנה:
רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:
סילבי קשת

הכתב הראשי:
שרגא הרניץ

חברי המערכת:
ישראל ביבר, ניצה נבי, שיינע גלור, לילי גלילי, דוד הורוביץ, רותי ורד, רוני ווהר, אברהם חסון, אסתר סאבור, משה לם, אביבה ססו, עוס קינו, שלמה קרו, אלי תבור.

הצייר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל ברוך, אריה אריאל, נתן רו

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.6.72

חר מדברי גנואמים. כך קרה לי בכינוס הי יהודי-הערבי, שהתקיים לפני שבועיים ב"חניה, למרות שגם אני דיברתי מן הבמה (ואולי בגלל זה).

כמה דקות לפני פתיחת הכינוס ישבתי באולם והקשבתי לשיחות. הגה אחת מהן, המשווחת: אשה כבת 25 ממשק הראל, כיום ירושלמית, ובנה, יפתח, בן 4 וחצי. ובכן:

"אמא, מה יהיה פה?"
"אתה רואה את האנשים האלה על ה' במה? זה יספרו לנו דברים חשובים."
"אוי, זה בדיוק כמו שראינו בתיאטרון בבוט, נכון?"
"בערך."
"אז למה הם יושבים ככה?" (כלומר: מ' דוע יושבים הנואמים-לעתידי על הבמה? שפניהם אל הקהל, וגבם אל הרקע המצו' י"ר שמאחורי הבמה?)
"מפני שהם רוצים לראות אותנו, ואנח' נו רוצים לראות אותם."
"מה, גם אנחנו נדבר?"
"לא, אנחנו רק נשמע."
הפסקה.
"אמא, מי עשה את הכינוס הזה?"
"האנשים שעל הבמה."
"טוב, אבל איזה חברים?"
"כל מיני חברים, יהודים וערבים."
"על מה הם ידברו?"
"הם יגידו שצריכים לעשות שלום. אתה זוכר שגם אתה אמרת שצריכים לעשות שלום?"
"אבל הערבים (באולם) הם ערבים שלנו?"
"כן, אבל ישמעו את זה גם הערבים האחרים."
"אז איך המצרים ישמעו מה דיברו פה?"
"הם ישמעו ברדיו."
"ואם הם לא ירצו לעשות שלום?"
"אז יהיה רע מאוד."
הקהל: "שששש... שששש... שקט!"
"אמא, בואי גל'ך!"
דומי ששם גואם אינו יכול לעמוד נר- ש בצורה קצרה יותר.

לילי גלילי

מכתבים

תיו למחשבה צלולה על עתיד העם. מדוע לא יהיה הוא המדינאי הזקן הראשון שלנו? חנה גורדון, חיפה

אלה שניצחו במלחמת ת"ש היו צריכים לחזור לתל-אביב, לערוך מוסר גדול, ל' הגיש תעודות-כבוד גדולה לדוד בוגוריון ולשלוח אותו הביתה, שישב בנחת. ואז הם היו נוטלים לידיהם את הגה השלטון ויוצאים אף למפלל בערבים. אבל לזקן היה שכל — אוי, איזה שכל! — הוא פירק את הפלמ"ח...

גירה קלינשטוק, רעננה

אני שואל אתכם — איזה מין ראש ממ' שלח זה תיכף להיות, שמתפאר בדיעותיו ביוזמת עיתון יבול לחביו שידור בערבית מקיפה כל עולמה ביוקר למדינה יהוית אחרת, לפני אלפים שנה?

לור רפאלי, ירושלים

... אם לערוך את מאו הסוב והרע ש הביאו לעם ישראל 70 שנות דוד בוגור-

יו. הרי שאני מתחנן בפני האל שיתן לו עוד 70 שנה בשלטון!

אליהו פישר, חדרה

על הרם ועל האדמה

הרצת ברמיתרל (העולם הזה 989) הוכיח סופית כי אנו חייבים לנקוט בצעדים דרסטיים נגד הירוד, כי כל עוד יהיו כפרינו גלויים לעיני לגיונים מסורפים, ילחץ אחד מהם על ההדק. אולם אם יפריד בינינו נו קו ברור וסוגר, כמו עסק הירוד, לא תהיה אפשרות כזו. ולראיה: בגבול מצרים, לא קורים מקרים כאלה. שם קורים רק אינ' צידנים צבאיים מתוכננים ועל מאורעות כאלה, אפשר להגיב בפעולות צבאיות שי ילמרו את האויב לקט.

דוד רון, עפולה

אני לא מבין מה כל ההתלהבות הזאת מהתמונתו של התקרת! אין אף אחת מהן שצולמה תחת אש כמש' בשום תמונה לא רואים אנשים נסים, או אחוזי בללה, כי אם רק מספרים בפצועים. והמספר בפצו' עים, כידיע, בא רק לאחר חלף הסכנה יאיר מן ירושלים

כמה סמלי הדבר... במקום זה חיו אבו' תינו לפני מאות דורות. דור המיישבים כשש אותנו בזיעת אפו. הלוחמים אחו' בו בימי מלחמת העצמאות והורו את ארמנו ברסם. אך בואת לא תמה פרשת ההקרבה, הקושרת אדם לארמנו. גם בימי "שלום" השקה הנוול האדמה את רגביה החור' מים...

גורית בלומנטל, הרצליה

... נו, ומה אומר המצפון הבינלאומי? היכן גינוי מועצת הבטחון, המודעות מכל' מפרה שחיל' ישראל מניבים בהתקפת נגד? עוזי רובין, באר-שבע

ההגיון, הצדק והאמת

הכתבה על בעיית התחבורה בשבתות (העו' 988) היא סתם התחמרות. הרי אדם יודעים טוב מאד כי אין שום מקום לפשרות, כשמדד אחד עומדים אנשים מר' גישים את עצמם נפגעים בקורש קודשיתם, ואילו מולם מתייצבים אנשים נאורים, ש' אינם רוצים להיכנע לכפי' ברוטאלית.

שמעון מרץ, תל-אביב

חיה הררית וסרג' ראג'יאני

... עם הנחשו, גובר גם התיאבון. חיום נפסיק את התחבורה ברחוב זה, מתר ידרשו להפסיק בכל העיר. ומה יהיה מחרתיים? נחמן בק, צה"ל

ההגיון אתנו, החופשים. הצדק עם נטוריו קראת והאמת — רק אלוהים יודע...

יעקב הורוביץ, תל-אביב

... אם אמת שתיים ולא אחת, הרי ה' ראשונים הם הכנענים והשניה עם נטוריו קרתא. ורק אם נהיה רחבי לב, נוכל להי' ליל גם את הציונות כאמת שלישית. אולם אז אין כבר גבול לאמיתויות השונות. א. סהריל, תל-אביב

מדוע לא הפסיק צלמס להנציח את המ' זה של הרבעת 30 מכות במסלול על-ידי חמשה שוטרי מדינת ישראל, שישבו על' רגליו וידיו של הבחור המסכן ברחוב ב' ירושלים — בחור אשר כל חסאו היה שמחה נגד חילול שבת בפרהסי' בעיר הקודש?

א. בנרחה, תל-אביב

כיבוש השלום

מכל מאמריכם מתברר שאתם בעד השי' לכתובת של ישרא' במרחב השמי' כמו ש' לכל תנועה או רעיון קיימת היסטוריה, כן בודאי לרעיון ההשתלבות. אם כן, תואילו גם לספר על תולדות רעיון ההשתלבות. מ' נושאים האלה הם המעניינים ביותר מכל הכתוב בעיתונכם.

ברשימה "אל הסואץ" (העולם הזה 981) הבאתם שני פתרונות, בהם היתה יכולה ישרא' להשתמש כדי להגיע סוף סוף ל' שלום עם המצרים. הדרך הראשונה — ש' לזאת צאק עד הסואץ והכתבת תנאים — עבר אלינאצר — מובנת ל' הדרך השניה — תוכנית השלום — אינה מובנת ל'.

יעקב בק, חצרים

העולם הזה יקדיש בקרוב סידרה לבירור הדרכים לכיבוש השלום.

מה יקרה?

התחזית האימננטית והמבעיתה ביותר מ' התצפית לשנת תשי"ז (העולם הזה 981).

היא זו שרויט ד. אייזנהאור ייבחר מחדש לנשיאות ארצות-הברית. איש זה, אשר חבר יועציו האמריקניים ברם, ימשיכו ל' הדק את עניבת החנק, אשר סמילא מהודקת סכיב צוארנו...

יצחק י. הללי, ירושלים

היות ואף אני עצמי מנהל מעין תצפיות פרטיות, הרשו לי להעיר כמה דברים: (א) סטיבנסון ייבחר לנשיא. הוא יקבל את קר' לות היהודים, בין השאר, כי אני מסכים בענין הפידיאיון. עוד בתקופת-ההתקפות ה' קודמת של רוצחי ילדים אלה, האמנתי כי לא ירחק היום בו יגיעו מסתננים מדרום, לתל-אביב; מצפון, לחיפה; וממזרח, עד חוף הים. אז, לדעתי, לא יהיה מנוס מפני מלחמה!

ב. ד. תל-אביב

הזמנה לזריקב

אבקשכם להרשים את המכתב הגלוי הזה אלעור' משנה שמואל סוחר. לקחתי הרבה זמן לחשוב עליו, ולכסוף ההלמתי לפרסם אותו:

אני, חיים גלור, הדרד של שיינע גלור, מונה אליר בשאלה ואבקש תשובה עליה. נניח שזוג חי הרבה זמן וחד האשה מבשלת האוכל הכי טוב בארץ. ובמקרה, נשרף פעם האוכל. אז כבר עושים נט' זה שנים שיינע מכנים גוליס ומשחק טוב מאד. ופעם אחת קרה לו מקרה שלא הלך לו. אזי נתפס לו השריר של הרגל? אזי כאבה לו ש' יש כל מיני סיבות לבו'אדם. סוף סוף, הוא בן אדם, לא מלאך. אם כן, אתה העללת את כל משפחת גלור — ובצדק אותי — בגלל מה שאמרת על שיינע אחרי אותו משחק עם הרוסים. הנני מאז ומתמיד ראש הספורט של ה' משפחה. על כן, אני מתכבד להזמין אותך להתמודדות בכלל מיני ספורט: כדורגל, ביי צה, שחיה, מרוץ אופנועים, ריקודים וגם שירה. וגם כל מיני אקטובסיה: מתה, סק' ביליג, האבקות, בוקס וגם עסיות ידיות. לזייעתך, אני בן 63.

חיים גלור, תל-אביב

הצגה בקיבוץ

שמתי לב למכתב-שאלה של חבר מנבעתי ברנר, בעקבות הצגת "בן האחרת" (העולם הזה 986). הרשוני לענות לחבר זה: שמתי מאד על שנהנית מההצגה, בן האחרת" בעין המפרץ, והנה, למען לא תור' עם הנאתך ושמחתי על כך — כמה עובדות לזייעתך. הכנת מפעל מעין זה בקיבוץ אי' גם מצריכה שנה כי אר מחציתו לערד, בני' לל חיבור המוחזק. ואם משתתפים בחיבור מסיקים אחרים, מצטמצם בהם זמן ההכנה לשלושה-ארבעה חרשים, אשר רק באחרון מהם, "עומד המשק על הראש", וחרי היה בידר לבדוק את העובדות האלה בביתך, שם הצננו לפני זמן לא כל כך רב את "אחי גיבורי התהילה", במתכונת רומה לזו של "בן האחרת", ואם אמנם כדאי ה' מאמץ — אנא שאל את חבריך בנבעתי ברנר, או את אנשי עין המפרץ, או את חמש וחצי רבבות הצופים אשר ביקרו ב' שתי ההצגות הללו. טוב?

שולמית בת-דורי, משמר-העמק

אותם הרגעים

במדור "אנשים" (העולם הזה 987) פיר- ספתם תמונה של חיה הררית מתנשקת עם השחקן האיטלקי סרג' ראג'יאני, בסרטם ה' חדש "גיבורת היום". אבל משום מה, ב' תמונה זו רואים רק את פניו של ראג'יאני. מעניין לדעת כיצד נראתה חיה באותו רגע. חיה נעמן, חיפה

חיה הררית באותו רגע וברגעים אחרים של גיבורת היום, ראה עמוד זה ועמודים 11-10.

ר"מ מרחוק

... אני מצרף את מיטב איחולי שחמ' שיכין בדרכם ותצליחו לעזור למדינת ישראל להכות שרשים.

ברנרד ריגלר, המילטון, קנדה

הקורא צ. ז. מתבקש להתקשר עם המערכת בהקדם.

זכתב השבוע

ישראל החדשה

כידוע, הסיבה העיקרית לאי-הסכמת עמי ערב לשלום עם ישראל היא החשש פו ריבוי האוכלוסיה ביש' ראל — מחמת עליה גדולה — יאלץ את המדינה לחפש דרכים להתפשטות.

הפתרון: עמי העולם, באמצעות א"מ, יקצו חבל-ארץ אוטונומי ב' אחר מחלף העולם, שיהיה תחת שלטון ישראל. אל המקום הזה, ואילו כלבר, יופנו להבא כל הער' לים המבוקש להגר לשטח ישראל. ה"מושה" הזה תיקרא ישראל ה' חדשה והיא ייתנו לישראל על-ידי אומות העולם משני מעמים: כדי לשמור על השלום והשקט במרחב מבלי שאחד מהעמים יאלץ לעשות ויתורים פוליטיים לאלים השני, ו' כדי לפצות את עם ישראל על' הכבל שנגרם לו בכל הדורות על-ידי עמי העולם.

תמורת זאת תקבל ישראל על עצמה להנביל את העליה לארץ, תוך הסכם על מדינה עם יתר עמי המרחב. הדבר יתן לישראל הר' נשת במחון ממשית ויאפשר לה לפרק את צבאה, מתוך ידיעה כי אינה בודדת וכי ישנה מוכבה יהודית-ישראלית חזקה, המוכנה לה עת לחוש לעזרתה.

שמעון נמרי, תל-אביב

לאן מחוספאן?

רשים האחרונים שלעולם לא יגרום למצב של התנגשות בין ישראל לבין צבאות המערב, ומי שמכיר את בגדוריון מאמין שהדברים נאמרו ברצינות גמורה.

מעולם לא פתח דוד בן-גוריון בשום מלחמה יזומה, ולעולם לא יפתח במלחמה כזאת. הוא יחכה תמיד להתקפת הצד השני.

לכן, יתכן מאד כי התוצאה הפוליטית של מיבצע חוספאן לא תהיה שבירת השכנה המזרחית הקטנה של ישראל, אלא צירופה לשכמה חזקה יותר, עוינת יותר, מסוכנת יותר. יהיה זה פתרון בעיית הירדן בצורה השלילית ביותר האפשרית מבחינה ישראלית — תוצאת החלפתה של המחשבה המדינית בדרך גבוה במחשבה צבאית בדרך גמור.

★ ★ ★

ש האומרים כי מנהיגי ישראל מאחזים רים תמיד את הרכבת. ולראיה: הם מאחזים את הרכבת של השתתפות בחלוקת ממלכת הירדן.

אולם זוהי הגדרה בלתי-נכונה. היא מע' לה לעניי רוחנו תמונה של אדם הרץ בכל כוחו כדי להדביק את הרכבת הנוסעת, אך נכשל.

ואילו ישראל אינה רצה כלל. היא יושבת במסערת התחנת. מסביבה הומה התנועה. רכבות באות ויוצאות. תוך שריקה וחריקה. ישראל מתכוננת. רשמית, מתלוננת על לוח-חומנים. אולם אין היא זזה ממקומה.

גרוע מזה: אין היא מחליטה אפילו על איזה רכבת היא היתה רוצה, בעצם, לעלות. היא שקועה בחלומות על דיליגנס הדי קטן מימי ארגון ההגנה, עת יצאו חוליות לוחמים לפוצץ את בית-הקפה ביעור או את בית-השידוך בליספא, כדי לבער את קני המרצחים. אולם רכבת בעלת קסר דיול איננה דיליגנס.

★ ★ ★

מה זכמה רכבות דוהרות ברגע זה במרחב. ישראל יכולה לעלות על כל אחת מהן אחרי ריצה קלה. אולם גם היא אינה מסוגלת לנסוע בשתי רכבות בעת ובעונה אחת. עליה להחליט.

רכבת אחת היא הרכבת של התמוטטות ממלכת הירדן. והו תחליף שאראפער ל- עצרו. מדינות זו ותפורר. השאלה היא רק: מי יהיה היורש?

ישראל יכולה לעלות על רכבת זו. תכ נית-הדאום המקורית, אשר דחקה הממש' לות הערביות תובעות כעת את עלבונה, דורשת כי בחלק הערבי של ארץ-ישראל המערבית, עד לירדן, תקום מדינה ערבית פלסטינאית, שתהיה קשורה קשר פוליטי וכלכלי עם מדינת-ישראל.

תכנית זו יכולה להתגשם, אפילו בלי כוח הנשק. היא תתגשם ברגע שישאל תשכיל להגיע לכלל שיתוף פעולה עם המוני העם הפלסטינאי, העשוק והמשועבד בדי שלטי עבר-הירדן. תכנית פוליטית מחושבת ותחת-שידור טובה ידברו כאן בקול רם יותר מאשר תותח ופגזים. דרך המדד והמהפכה קלה ויעילה מדרך הכי בוש הצבאי.

ברכבת המובילה לירדן, יכח אדם להיכנס לקרון חשלוש או ל- קרון מזחמה. דבר אחר בטוח: רכבת זו אינה עוברת בתחנה ש- שמה חוספאן. כל דבר שיעזור לחי- קים את מחסום הצבא העיראקי על המסילה, משבש בהפך את לוח-חומנים.

★ ★ ★

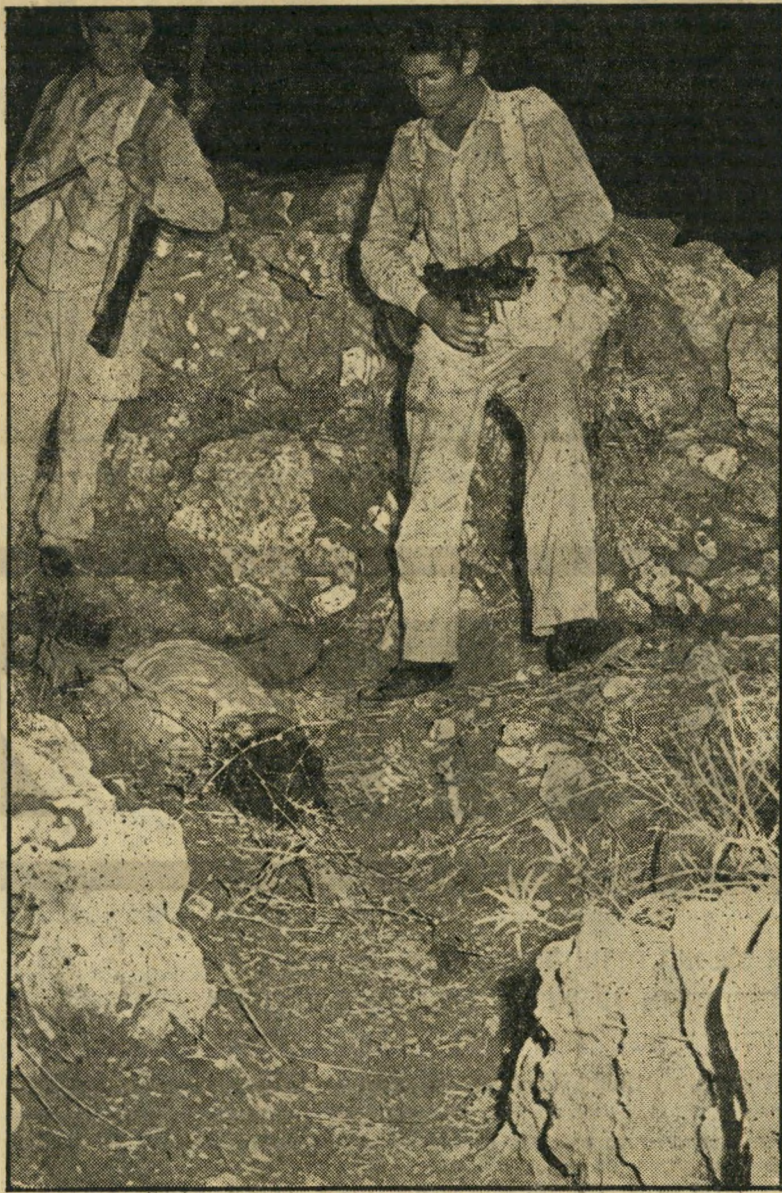
רציף אחר עומדת הרכבת המובילה למצרים. זוהי רכבת שונה לחלוטין, ויתכן שהיא גם יותר מודרנית.

(המשך בעמ' 8)

זהו המאזן הפוליטי הראשון של חוספאן.

★ ★ ★

אין כל ספק שברגע זה יושבים מנ- הלי המדיניות הישראלית וישראלים את עצמם: מה נעשה אם יופיעו חיילים עיראקיים על גבול ישראל? אולם איני בטוח ששאלה זו נשאלה על ידם גם בשבוע שעבר.

מבחינה פורמלית אפשר לומר שישראל אינה חייבת להשלים עם כיבוש עיראקי. מעולם לא חתמה על שביתת-נשק עם עיראק. אין המדינה חייבת להסכים שתחת מדינה קטנה וחלשה תשכון על גבולה העיקרי מעצמה ערבית גדולה.

אולם האם תפסיק ישראל מ- קנות מטענה נכונה זו?

ברגע שיוצב על אדמה ירדנית מטה הד' סיבה העיראקית הראשונה, הרי כל תנועה של צה"ל אל גדות הירדן — פירושה יהיה מלחמה עם עיראק. מלחמה כזאת פירושה: התנגשות פוליטית ישירה עם בריטניה הגדולה, עם תורכיה, עם איראן ופאקיסטן, עם הברית האטלנטית, עם ארצות הברית של אמריקה, ואולי התערבות צבאית ישירה מן החוץ.

איני מאמין שדוד בן-גוריון יחליט הד' לטה כזאת. הוא הבהיר כמה פעמים בחי-

זה מכבר מונח גורלה של ירדן על כפות המאזניים של המאבק המרחבי. ה- אוכלוסיה נוטה למחנהו של ג'מאל עבד אל- נאצר, ואין כל ספק שאם תיערכנה בקרוב בחירות חופשיות יזכה מלאי-הסואץ ברוב גדול בפרלמנט של עמאן. אולם הכת ה- שלטת, המרוכזת מסביב למלך חוסיין ה- קטן, אינה רוצה בכך. היא רוצה לצרף את ירדן למחנה היריב, המחנה העיראקי, הק-

שנים אנשים העושים תג בלבם מדי שומעם כי עשרות חיילים ערביים נה- רגו. הם מרגישים הרגשת סיפוק עמוקה, מין שמחה של נקמה, מין אושר של נצחון. המוות, הבא לאויב, נראה להם כדבר חיובי ומלהיב.

איני נמנה עליהם. כשאני שומע על המוות, גם על מותו של אויב, עולה לנגד עיני תמונה מוח- שית מאד, שאיננה יפה ואיננה מלהיבה. המוות תמיד מכווער. פניו מרוסקים וגופו שסוע. המוסיקה המלחה אותו אינה תרועת התצורה, אלא בכי האמהות.

מלאכת החריגה לעולם אינה חדרות-חרות. כל חייל קרבי יודע זאת. יש והיא דררשה. יש והיא בלתי-נמנעת. אולם אין בה שמחה, ואין בה אושר.

השמחה המצטיירת בתמונותיהם של חיילי חוספאן החוזרים היא שמחה אחרת לגמרי. זוהי שמחת האדם שעמד במבחן העליון של בן-התמותה — וחזר חי. זוהי שמחת האדם שעמד, אולי זו הפעם הרא- שונה, מול הפחד המכרסם במעיים, ברג- עים הגדולים והנוראים כשהאדם נמצא ל- בדו, עם עצמו בלבד, מול גורלו. והי שמחת האדם שבקרב ממושך ואכזרי הו- כיח את יכולתו, את רמתו המוסרית ואת כושר יחידתו.

זוהי שמחה של אמת. ואנו, העם אשר בשמו יצאו צעירים אלה וחשליכו את נפשם מנגד בחשכת לילה, חייבים חכאים להשתתף בשמחה זו.

★ ★ ★

ילדו הירדני משוררים, או כתבים צב- אים, היה תפקידו מסתיים בזה. צה"ל הוכיח את עליונותו בשהה-הקרב, האוייב למד לקח — וזהו.

אולם כאנשים פוליטיים אין אנו יכולים להיעצר בנקודה זו. תפקידנו רק מתחיל כאן. חייבים אנו להוסיף ולשאל: מה היא הדרך שהובילה לחוספאן — ולכן היא מובילה מכאן?

ראש המטה הכללי של צבא-ההגנה ל- ישראל, רביאלוף משה דיין, הגדיר מראש את עקרון התגמול באמרו, לפני שבועיים: עלינו לקבוע מחיר יקר לדם אורחי ישראל. מבחינה זו הצליחה פעולת חוספאן מעל לכל המשוער. היא קבעה מחיר יקר מאד לדם קרבנות התנועה ברמת-רחל וגרצחי עמיתוב ומעו-חיים.

אולם מחיר הדם אינו החשבון היחיד המונח על שולחנו של המי- דינאי. ישנם חשבונות אחרים, אשר ההגיון האכזרי של ההיסטו- ריה מקצת לחם חשיבות רבה עד אין ערוך יותר: חשבון מלחמת- חקיום של המדינה עצמה, חשבון הפריצה הלאומית מטבעת-החנק של אויביה.

מהו המאזן של מיבצע חוספאן בחשבון זה?

★ ★ ★

לפחות איש אחד סבור כי יש בתיקו החשובה לשאלה זו. זהו איש הידוע היטב לחיילי ירושלים. שמו עאזי עבד אל-האדי, והוא כיום ודירה-חיוץ של ממלכת הירדן והאשמית.

טרם שכן הדד של פיצוץ משטרת חוספאן, כאשר ארו עבד אל-האדי את מוזדחתו ואץ לבגדאד. הוא נשא עמו הצעה מהפכנית: לשגר מדי עוצבה של הצבא העיראקי ל- ירדן, לשם הגנה על הגבול הישראלי. הצעה זו לא נמלה על אוזניים אטומות. קשה להניח כי עבד אל-האדי שמח על הריגת חיילי הלגיון בחוספאן. אולם יתכן שחשב כי המיבצע עזר לו מאד בשליחותו. אחרת לא היה מזדונו כל כך באותו יום מגואל בדם.

לפני הקרב. אחת היחידות יושבת בחציגורן, בנקודת הכינוס, ומקשיבה לדברי המפקד המסביר לאנשיו את מהות הפעולה, מטרתה וחלקם הס. בה. החיילים הוזעקו עוד בשעות הצהריים אולם רק עתה ניתן להם הסבר מוסמך על תפקידם. בלילה המתקרב: לאחר התדריך, התארגנו הלוחמים ליחידותיהם השונות, בהתאם לתפקידים שהוטלו עליהם.

ליר חוספאן

זהו סיפורו של מיבצע. סיפור אודות האנשים אשר משך חמש שעות ייצגו את מדינת ישראל על אדמת הירדן, ונשק בידם. מטעמי בטחון, הוחלפו כמה משמות הלוחמים ופרטיהם האישיים. כל פרטי הפעולה נשמרו בסיפור זה במלואם.

ביחידות השונות, מסבירים מפקדי הפעור לה את התמונה הכללית ואת חלקה של כל יחידה במיבצע הגדול.

★ ★ ★

המטרה: חוספאן

המפקד מסביר: המטרה היא כפר חוספאן והמשלטים מסביבו. שם, מעבר לגבול. הפעולה תהיה אחת הגדולות בגבול הירדן מאז מלחמת העצמאות. היא תהיה מ' חולקת לשלוש משימות, שיבוצעו על ידי שלושה כוחות. כוח א', יכבוש את בנין המטרה שליד הכפר ויבטיח את החבלנים שיבצעו את הריסת הבנין.

כוח ב', תפקידו לכבוש את שני המוצבים שליד הגבול, החוסמים את ציר ההתקדמות העיקרי לעבר המטרה. נוסף לזאת יהיה עליו לכבוש מוצב שלישי, בין הכפר לבין הכביש ולדאוג שהכפר חוספאן לא יוציא לר' חמים לחסום את הכביש או להטריד בכל צורה אחרת את הכוחות הישראליים שיפעלו בשטח.

כוח ג' יהיה ממונע ועליו לעלות על הכביש המוביל מן הגבול למטרה. הוא גם

איש לא צחק. "יש בעיות?" הפכה מומן סיסמה הומוריסטית בין החברה. אבל לא הפעם. אלכס אמר אותה בהיסח הדעת.

★ ★ ★

יחידות מתאספות

יחידות מוגיעות למקום הכינוס. ב' זו אחר זו נעצרות המשאיות, מורידות את נוסעיהן ונעמדות בצד, בין העצים. ה' חיילים נשכים מיד על האדמה. מדי פעם דוהר גיט בהסגנת חשיבות דחופה.

החיילים עוקבים בהתעניינות חצירדומה אחרי כל יחידה חדשה המופיעה במקום ה' כינוס. פה ושם נפגשים מכרים. "מה — גם אתם? נו, נו..."

ארוחת הערב מבשרת את התחלת ה' פעולה. ארוחת טובה, מוינה, עם הרבה קפה חם. זה צריך להספיק עד הבוקר. אחר כך מופיעים המפקדים. לא הממכסים וה' מ'מים, אלא הקצינים הגבוהים יותר. ה' חיילים עוברים את נשקם ואת חגורם, ומת' קהלים בחצאי מעגלים על סני השטח. עכ' שיו ישמעו לאן הם יוצאים.

רפעים לא חיו שום תדריכים ארוכים. לתוך דקות החלו נעים הגלגלים שהוביר לו את אנשי היחידה מהמחנה לנקודת ההיערכות.

מיד כשנכנס אלכס, המ'מ, לצריף, ידעו החברה: זהו זה. זוימ. משך יומיים חיכו לפקודה. כל עתון שהגיע למחנה היה מלא ניחושים ושמועות: האם יפעל צה"ל? מתי? איפה?

גם הם נסחפו בשטף הניחושים, אם כי לא הרבו לדבר על זה. רק פה ושם הלצה.

מישהוא, למשל, תלה דף נייר לבן על לוח המודעות של היחידה, ועליו המלים: "כאן נרשמים לנסיעה לתוך לארץ. הנחות מיוחדות לסיורי לילה."

הותיקים מנסים למתוח את ה'ירוקים'. סיפורי אימים מסמרי שיער מהדהדים בקצב של מכונת יריה.

אלכס נכנס בדיוק אחרי ארוחת הצהריים. התורנים עוד עבדו במטבח. הוא שלח לק' רוא להם. "מיסדר יציאה בעוד שעה. ה' ממכסים יערכו ביקורת של הצידוד... יש בעיות?"

יפנה את הנפגעים ויהיה מוכן להחשת עזרה לכל נקודה שתדרוש אותה. (זה גיבוי חש" בו החברה).

★ ★ ★

המסע למשטרה

כמעט מיד עם החשיכה, נע כוח א' לפניו היתה דרך קשה מאד וארוכה, עד למשטרה. בשורה עורפית התקדמו ה' לוחמים, זה אחר זה, עד שנבלעו כולם ב' תוך החשיכה. אבנים קטנטנות הדרדרו תחת געליהם המסומרות אך כאשר נעלם האחרון בשורה מתחום הראיה, נעלם אתו גם ה' רעש.

הם התקדמו במהירות, כשרף, מספר ה' כוח, בראש. הליכה אכזרית ומאומצת ב' וואדיות, על גבעות וחזרה אל תוך וואדיות. אדמה סלעית ותלולה של הרי ירושלים.

באחת הכיתות, אחרי החבלנים עם מסען המוות שלהם, צעד בני. לא היתה זאת פעור לתו הראשונה של בן המושב החסון. הוא כבר עבר שיפשוטים רבים ורגעי פחד לא מעטים מאז התגייס. אבל זה השיא, הוא שיון לעצמו. הליכה כזאת עוד לא היתה.

כבר לאחר 100 המטרים הראשונים הפסיק להתפעל מהעובדה שהוא פוסע בחוץ-לארץ. העיקר שיגמרו עם ההליכה, שיגיעו כבר, או שיעצרו רגע לנות, למה לא עוצרים קצת? אי אפשר לרוץ כמו משוגעים, עם כל החגור הזה, והפצצות לבאזוקה, כמו סבילים, בעסק הזה הכל יכול היה לקרות, מה זה רץ דוהר לו שם כמו סוס, כמו סוס? אי אפשר אפילו קצת לנמנם בהליכה, צעד אחד לא נכון וגומרים את הקריירה בתאדי.

בני הצמיד את מבטו להולך לפניו. מדי פעם היה נוצר פקק. החברה היו מצטרפים בסוף המדורן ובבת אחת קופצים קפיצה ארוכה מהצוק אל תחתית הוואדי. אחר כך היו קמים על רגליהם ורצים כמו משוגעים כדי להשיג את חבריהם ולשמור על קשר עין.

השריון הגיע. לאחר כיבוש שני המשלטים החוסמים את הכביש, עברו המשוריינים שבכוח הממונע את מחסום הגבול והצטרפו אף הם לפעולה. בתמונה נראים אנשי הסור הממונע מתחברים עם אנשי חיל הרגלים, שכבשו את המשלטים שעה קלה לפני כן.

מאחוריהם וקצת ימינה, באו אליהם הדי יריות. ההחברה כבר התחילו את השמחה, חשב בני. לפחות לנו יש מזל שלא יורים עלינו. בדיוק זה היה חסר, שגם יגלו או תנו בדרך. ובריצה מאומצת הדביק את אלי שצעד לפניו: רק שלא נגיע לחברון, בסעות, לחש לאזנו וכמעט התעלף מריח הזיעה החריף שנוף ממנו.

לפתע באה הפקודה: לשכב. יוסי, מפקד הכיתה המנומשת, ראשו נתון בכובע הגרב הישן שלו והעוזי תלוי באלכלון על חזהו, כמו גיבור רוסי, עובר לאורך השורה: "זהו, הגענו."

בני הביט לפניו, לצדדיו, לאחור. הגענו? לא? איפה המשטרה?

כעבור שניות ראה אותה. הכיתה תפסה את מקומה והחלה מתקרבת בזחילה אל ה' צללית המוצקה שהתרוממה לפניו. אורות של מכוניות האירו את הדרך שבין הכפר למשטרה. כנראה פטרו ממונע של הלגיון. המכוניות נסעו כמה פעמים למשטרה ו' חזרה.

בני המשיך לזחול. הרגשת עליונות מר זרה שטפה אותו. הוא ידע כי כל לגיונר וכל שומר ירדני ער כמו שד בלילה הזה, לכל אורך הגבול. אבל הם הצליחו להגיע עד כאן בסדר — למרות ששם, מאחור, כבר ירו כמו מטוריפים. הוא חיך לעצמו, יישר את הכלי וחיכה לפקודה.

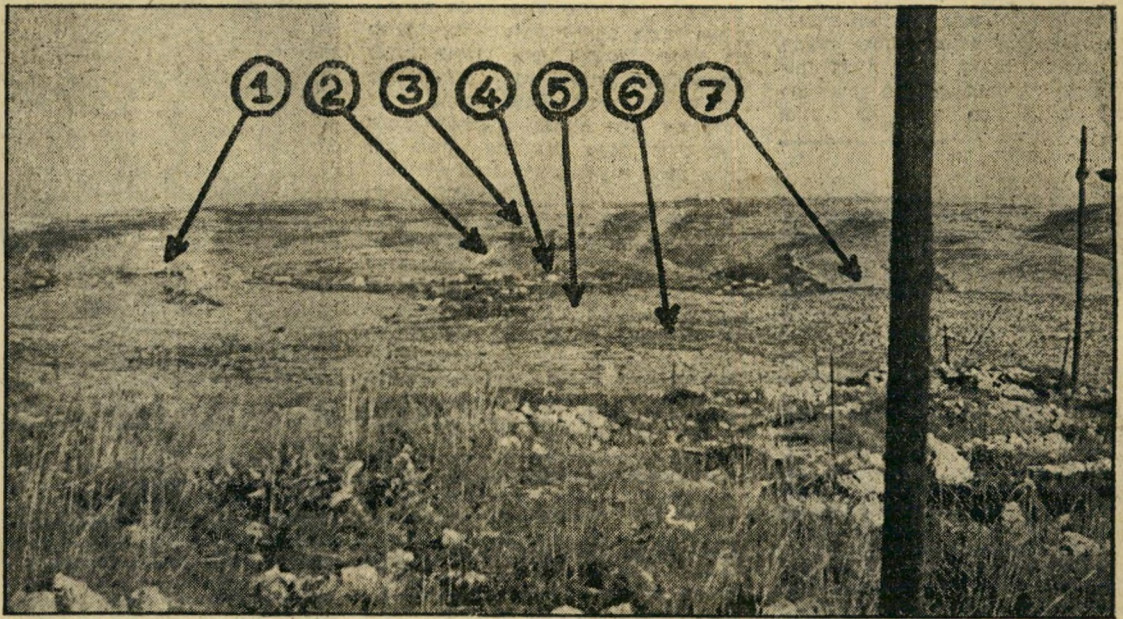
הרחק משמאלו, למעלה, ביצבצו אלפי אורותיה העזרים של ירושלים העברית. אורחיה התכוונו בחדאי בלבול בשלוחה את ליל התח.

★ ★ ★

המ"מ והשריון

כוח ב' חיכה בשדה, עד שיגיע תורו לנוע. לעומת מיבצר המשטרה, המריר חק כמה קילומטרים, התייצבו יעדיו הוא במרחק קטן בלבד. היתה לו עוד שעה זמן, עד שכוח א' יספיק להתקרב למשטרה. ב' נתיים, נחו הלוחמים באסלה.

אלכס, המ"מ, ישב בין אנשי מחלקתו. הוא יכול היה ללכת לשוחח עם מפקד ה' פלוגה, לסחוט עוד כמה ידיעות על היעד, להחליף את אותן המלים המדווחות שרק התיקים יודעים להחליף ביניהם לפני פער לה. במקום זה, העדיף לשבת עם החברה שלו. הוא ידע כי תהיה זו סבילת האש

זהו שטח הקרב

התמונה למעלה צולמה על ידי צלם העולם הזה מתוך משק מבואי'תר, למחרת הקרב. בתי הכפר חוסאן נראים בבירור, משתרעים בין הנקודות המסומנות במספרים 1, 4. חץ מספר 2 מצביע על הכביש המוביל למשטרה, בקטעו הגלוי לעי, אחרי שעבר טן הגבול, דרך הכפר. חץ מספר 3, מאחורי חורשת העצים, מסמן את המקום שבו עמדה המשטרה. מהבנין עצמו לא נשאר סימן. מספר 5 הוא המשלט הקטן, בין הכפר לבין הכביש, שנכבש אחרון, ללא כל אבדות, לאחר שמגיניו ברחו. מספר 6 הוא מקום המוצב הפלוגתי העיקרי, שם התנהל הקרב האכזרי ביותר, שדרש את מספר הקרבנות הגדול ביותר. מאחוריו, בהמשך המד' וון, מסומן בחץ מספר 7, נמצא המוצב המחלקתי ש' נכבש יחד עם המוצב הפלוגתי, ללא אבדות. שתי החסימות, בהם נתקלו מכוניות התגבורת של הלגיון, הונחו משני צדי הכביש. אחרי שסיימו את תפקידם נכנסו כמה מאנשי החסימה לכפר, שוחחו עם אנשיו.

לרבים מהם. הוא זכר את טבילת האש שלו, לפני קצת למעלה משנה. נדמה היה לו כי עברו דורות, מאז אותו יום בגבול הרצועה.

מישהו ניגש אליו באפילה. בנץ, המקלען של כיתה א', "רוצה לעשן?"

"לא. אתה רוצה מסטיק?" בנץ קיבל את המסטיק, חתך אותו לשניים. חצי דחף למין וחצי בכיס החולצה. "זה בשביל אחרי-כך. אחרי שנגמור את ה"ססק".

אלכס נזכר בפרט התפל. כי "אחרי-כך", פגע כדור בכיס ובמסטיק שהיה בו.

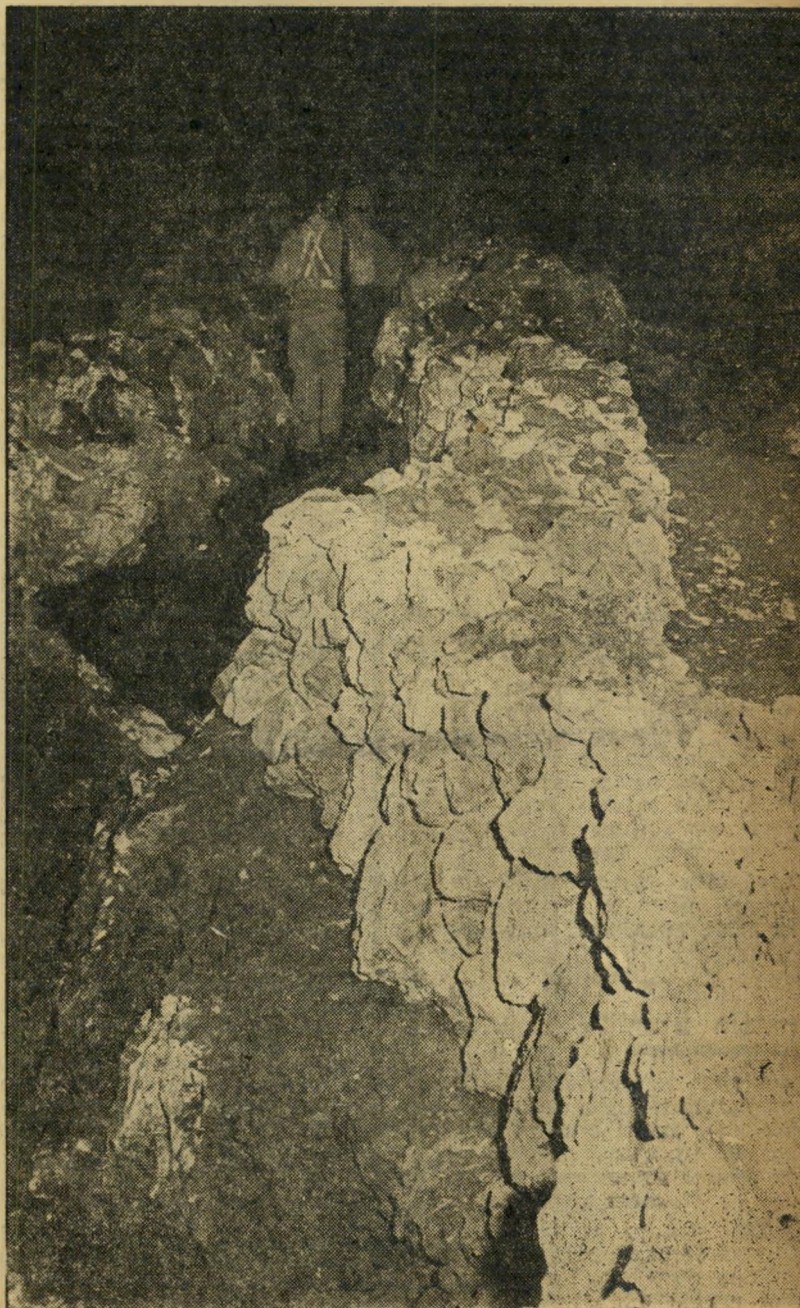
★ ★ ★

ר מעדח משעיה אחרי שכוח א' יצא לדרך, נע כוח ב'. מיקו, המפקד, הר ביל. מיקו הוא גבר גבוה, רחב, בעל פני גימנוסטיס וגוף של מתאבק מקצועי. בן 26 בסך הכל.

מכוניות הובילו אותם עד לגבול ומשם הלכו ברגל. המרחק עד ליעד קטן — ק"ל למטר בסך הכל. חטור התקדם בזהירות, בין גבעות טרשים. בנץ המקלען, לא רחוק מראש הטור, סחב את המקלע שלו כמו מקל רועים, על כתפו הימנית. הוא הוריד אותו, אחז בידיתו במצב "און" ונהנה מקלותו של הכלי. פעם יצא לאימוני לילה עם מקלע מ. ג. — עסק מסורבל וכבד. לעומתו, ה"מקלע הזה הוא ממש תענוג. הוא העביר את המקלע שוב לכתף וצחק לעצמו: "אני כבר מנסה למצוא מעלות טובות גם כאן". עברו 20 דקות. לפתע — רסטאט-טאט טאט צורר ממושך ממקלע, ויריות רובה מקוטעות. האויב גילה אותם? באופן אוטורי מטי נעצר הטור. מיקו, המפקד, מרים משקפת לעיניו. סוקר את הרכסים מסביב.

אש לא יעילה; סתם שומר שהתעצבן. הוא נותן את הפקודה להמשיך — יותר מהר. גבר משונה. מיקו זה. גם כאשר נשמע הצורר הראשון. הוא נשאר זקוף. אפילו לא הרכין את הראש באותה תנועה אינסטינקטיבית לחיילים בחזית.

הכוח עולה על דרך עפר, המתמשכת בין שתי גדרות אבנים. הכפר חוסאן קרוב מאוד; אפשר להריח את ריח הגללים, העשן והאבק המאפינים כל כפר ערבי. ואז, שוב יריות. צורר ארוך של מקלע וכמה יריות

כך נראה המוצב שנכבש. בנלי הקושי לחפור תעלות בתוך חאדמה חסלעית של המוצב. הקימו "חידנים" שתי דפנות מבנים, נוסף לחפירות השטוחות. בתמונה: חיילי צה"ל עוברים בתוך אחת התעלות, בשעת טריקה יסודית של המשלט לשם סיהור.

ממקרים את המחסום. שני חמשלטים העיקריים כבר נכבשו. הגיע תורו של הסור הממונע לעבור את הגבול ולהשתלט על הכביש המוביל למשטרה. לאחר שהחבלנים פוצצו את מחסום האבן שחסם את הכביש בצד הירדני, מסלקים הלוחמים את האבנים החוסמות.

"מין הרא: ענדאק!"

המחקפים בקושי הספיקו להתקדם — לא יותר מ-50 מטר מהגדר. המפקד צועק: "אש! להסתער!" ואז פורץ גניהנום. "עליהם! עליהם!" צועקים דוחקא ה"ישראלים, ומטפסים כמו מטורפים על צלע הגבעה. מתחלקים, מתרוממים, יורים ושוב מונקים. מלפצה נשמעות יללות חדות. מקלע, באגף הימני של המוצב, סותח בצורר רות רצחניים. אינסופיים הוא קוצר ב"מסתערים באכזריות איומה. החובשים רצים מיד אליהם, תחת אש.

אך ההסתערות אינה נפסקת. עכשיו מגיעים גם הדי יריות מרחוק יותר. ההתקפה על המוצב הקטן התחילה אף היא. הרג"סי נכנס לפעולה.

תוך חמש דקות מהתחלת ההסתערות, מגיעים הלוחמים לקצה השני של המיתחם המגודר. המשלט כבר נשסף. אך היריות אינן פוסקות. האויב נשאר עדיין בעמדותיו, מחוסר בתעלות, מסתתר אחרי סלעים. מתחיל משחק רצחני של תחול ועכבר. רישורש — צורר, צעקה — רימון.

הכוח המסתער נכנס לתעלות, החפורות מחצית עומקן באדמה והמוגבהות על ידי שתי דפנות אבנים גדולות. הבחורים עובי רים לאורך התעלות, שוטפים אותן בצוררות ארוכים של עוזים. כמה דמויות עוברות

• רובה רימון נגד טנקים.

בתוך הכפר. בשעת הפעולה, השתלטו כוחות צה"ל על כל אזור הכפר חוסאן, אך שמרו בקפדנות שלא לפגוע ב-1200 תושביו האזרחים. בתמונה: נראה חיילי ישראלי בשיחה עם שניים מתושבי הכפר, בפתח ביתם.

בדודות של רובים. הפעם באות היריות מ"כיוון הכפר עצמו.

לפתע קופא הכוח במקומו. שתי רקטות אדומות עולות במהירות לשמים, נעצרות שניה ומתפוצצות במטר שביבים המאיר היטב את הבתים הקיצוניים של הכפר. וב"א אותה פתאומיות בא האירו את האפלה ה"חיחרת של ליל ירח בהיר, נעלמים ניצור צות הרקטות. הכוח קם על רגליו וממשיך לנוע לאורך הדרך.

מקצה הכפר מתחדשות היריות — אך לא לכיוון הסור המתקדם.

★ ★ ★

כ מעט כל אחד יודע היכן הוא. דרך העפר עוקפת את הכפר עצמו ומובילה אותם לכביש המוביל מהגבול למשטרה. מעבר לכביש — שני המשלטים שאותם צ"ריך לכבוש הלילה.

"לרדת" עוברת הפקודה לאורך הנחש ה"אנושי הארוך. השורה שוב קופאת. הלב הולם בחוקה. מה הלאה?

בראש הטור, מיקו שולח ארבעה גששים קדימה. לפי חישוביו צריכים מוצבי האויב להיות קרובים מאוד. הגששים יאמרו לו כמה קרובים. ארבע הדמויות הבהירות נע"למות בריצה. כעבור דקות, חוזרים הב"ששים. בלחישות ותנועות ידיים, חם מדו"חיים למיקו: היעד כאן, ממול. קרוב מאוד. הטור שוב וז קדימה. חתניה הבאה תהיה בנקודת ההסתערות.

מן המוצב נפתחת אש. הפעם אש חזקה ומרוכזת. כמה כלים בבת אחת. היא מתקבלת בשקט מוחלט. טרם הגיעה השעה להשיב אש.

בינתיים, הרחק מדרך העפר, עוקב מטה הפעולה אחרי כל התפתחות. קשרים מדווחים ישר ממפקדי הכוחות ומעבירים אליהם כל ידיעה חשובה. הנה הקשר של מיקו מקבל הודעה: נראתה תנועה של האויב בשטח. אורות של שבע מכוניות מתקרבים בכביש. בכיוון למוצבים.

מפקד המיבצע נוטל את השופורת ליד: "האללו, מיקו! בעוד כמה זמן תהיה מוכן להסתערות?"

מיקו עורך חישוב מהיר: "בעוד חמש דקות".

המפקד שוקל את כל הנתונים. לפי ה"תוכנית המקורית, היה על כוח ב' לחכות עד שכוח א' יפתח בהתקפתו על המשטרה, לפני שיסתער הוא על המוצבים. אבל ה"אויב הרגיש במיקו ובאנשיו. אם אלה יחכו, עלולה גם להגיע תגבורת שתהפוך את מצי"בם למסוכן ביותר. הוא מחליט: "הסתער ברגע שתהיה מוכן!"

★ ★ ★

מ יקי מארגן את אנשיו להסתערות הוא מגלה כי לפניו עומדים שני מוצבים של הלגיון והמשמר הלאומי. הראשון הוא גם החוק יותר — מוצב פלוגתי. הלאה, מערבה ממנו, על שלוחה המתמשכת מן המוצב הפלוגתי, עומד היעד השני — מוצב מחלקתי.

הוא מחלק את הכוח לשניים: אחד יתקוף את המוצב הפלוגתי, השני יסתער על המוצב הקטן יותר. מפקדי יחידות המשנה תופסים את מקומם, הכוח מתפצל לשניים. אלה שיתקיפו את המוצב הפלוגתי נשארים מ"אחורי גדר האבנים. האחרים מתרחקים ב"מהירות באפילה. מפקד הכוח העיקרי מצביע לפניו: שם, במעלה המדרון, מחכה האויב.

אשתו של רב־סרן משה שפרון, אחד מחללי ההתקפה, בשעת הלחימה בעלה.

בריצה על הרכס, בדרך אל המדרון הי אחר. "מי שש?"

הדמויות נעצרות לשניה. השניה עולה להם בחייהם. עוזים מטרטרים מכמה כיוונים. הדמויות נופלות על האדמה, מתברר ססות בדמן. לבסוף, משתלט התקתוק וזי מאטיבי של העוזי על כל שאר הקולות. המשלט נכבש סופית. מן המוצב השני לא נשמע כל רעש. גם הוא נכבש — ללא קרב כמעט, וללא נפגעים.

נשארה עוד משימה: מיקו שולח כוח משנה לכבוש את המשלט השלישי, הניצב בין הכביש לבין הכפר, זה שהטריד אותם בדרכם. משימה די קלה — מסתבר כי אני שיו ברחו בראותם את המסתערים מטפסים לעומתם, על הטראסות התלולות.

כוח ב' יכול להודיע: כל המשימות בוצעו במלואן.

עתה שולח המפקד אנשים למטה, לסלק את מחסום האבנים החוסם את הכביש ליד הגבול. הטור הממונע כבר עומד לפני הי מחסומים, באורות דולקים. הגיע תורו להי כנס לפעולה — לאסוף את הפצועים ואת השלל, לספח את קטע הכביש עד המשטרה לשלטון ישראל עד לגמר הפעולה.

רת, מפקד כוח א', נותן את האות. בבת אחת פותחים כל הכלים באש אל חומות המשטרה. החבלנים מתקדמים במהירות עד לגדר התחיל, מניחים בונגלורים. הקונצרטינות הדוקרניות נקרעות לגורים. מסען של חומר נפץ מבקיע את השער.

(המשך בעמ' 18)

המשפחות השכולות. כאשר הובאו לקבורה תשעת חללי ההתקפה הגדולה, ליו אותם למנוחתם האחרונה אלפי קרובים, חברים, נשק ואזרחים פשוטים. חיילי צה"ל, שיצאו להעניש את האויב על מעשי תועבת רצחניים, שילמו בגופם עבור שלום אזרחי המדינה.

חשלת המגוון: בכל מוצב, נפל שלל קרבי רב בידי חיילי צה"ל. בתמונה זאת נראות שתי מרגמות 102 מ"מ מורכבות על גלגלים, שתי באזוקות, מקלעי ברן, סטנים, רובים, תחמושת, מרכיבי סלפונית וחצובות מקלעים שהובאו ברכב שאף הוא נלקח שלל.

רכב חומיין. משוריין שנמצא עלידיי כחוח הפורץ בתוך חצר המשטרה. הוא חותק מיד חמברת שלל וחיילים, חזרה לישראל. משוריין זה הוא מתוצרת בית, אינו מצויד בתותח או במקלעים, מיועד בעיקר לחסות חיילים בקרב ולא נועד לפעולה בתפקידים קרביים.

ישראלי לכבוד רב. מנחם בגין, האיש ה' מסמל בעיני צרפת את מלחמת-המחרת נגד הבריטים, הוומן לנאום בכנסת הצרפתית. הוא הפך למנהיג הציוני הראשון שתבע בגלוי ברית כללית עם צרפת. קרא בגין: "לא על צרפת להילחם למען ישראל, לא על ישראל להילחם למען צרפת. צרפת וישראל יכולות וחייבות לעמוד יחד, ואם יהיה צורך בכך: להילחם יחד!" כעבור ימים מעטים שב בגין לישראל, חזר על אותה הגימה בנאומו הגדול בוועידת מפלגתו בתל-אביב. אף שלא היה פעור רב בין דעותיו לבין דעותיה של ממשלת ישראל בענין זה, הרי דבר אחד היה ברור: מנהיג תנועת-החרות החליט לחזור, כמו בימי המחתרת, לניהול מדיניות-חזק עוצמית.

מפלגות

קופה משותפת

באוהלי הפיקוד של התנועה הציונית שררה מתיתות. הפעם לא באה הסכנה מן השולטאן של מארוק או ממכור המפלגה הקומוניסטית הסובייטית. הסכנה היתה הר' בה יותר חמורה, והיא נגעה בציפור הנפש: המגבית היהודית המאוחדת.

המגבית היא בסיס המשטר הציוני בי-עולם ובארץ. באמצעותה מטיל המשטר הקיים את מרותו על כל המפלגות, כולל מפלגות האופוזיציה. כי כולן, מחרות ועד מפ"ם, מקבלות את חלקן בכספי המגבית, משתמשות בו כדי לממן את רכישת אוהדי-הן ובחוריהן בישראל.

עטיני הפרה. אולם לא כל המפלגות נהנות מכספי המגבית במידה שווה. כך מקבלת מפ"א קרוב למליון דולאר לשנה. הציונים הכלליים והפרוגרסיביים ביחד מקבלים 800 אלף דולאר, בעוד שתנועת-החרות יצאה מקופחת — היא קיבלה רק 90 אלף דולאר לשנה.

היה טבעי שתנועה מלחמתית כמו חרות לא תשלם בהקצבה זעומה כזאת מן הכיס המשותף של המשטר. לכן יצאה לפעולת

קרוב-שבץ פרוינד
איש בחזית השניה

תגמול: היא פתחה במגבית נפרדת משלה בדרום-אפריקה. התוצאה היתה מפלגה אפילו לבעליה: המגבית הכניסה חצי מליון ל"י.

עתה היה הכל מוכן להתקפת-מחץ בי-אמריקה עצמה. שליחי תנועת-החרות נשלחו לאמריקה הדרומית, אחד העטינים העיקריים של פרט המגבית, שעה שמנחם בגין עצמו התכוון למסע באמריקה הצפונית.

עתה נחרד גם הנשיא הציוני, נחום גולד' מן, מתרומתו. הוא פעל נמרצות. גם מפ"א שוכנעה להסכים לפרשה. ההסכם המשותף ההקצבה של כלפי המגבית למפלגות ה' אופוזיציה החזקה ביותר בישראל תוגדל מ-90 אלף ל-350 עד 400 אלף דולאר לשנה.

דת

קרבו ליד המחסום

השקט חזר להרי חברון, קול היריות נדם. אך בחזית השנייה של ישראל, המשיכו ל' הרדק קולות הקרב במלוא עוצמתם. היתה זו החזית הדתית.

● בירושלים, התפרצה קבוצת חרדים לדירתו של בצלאל זרבי, תקפה אותו ושב' רה את רהיטיו, בטענה כי באה להענישו על שפתח את מקלט הרדיו שלו בשבת — דבר שאינו אסור לפי דיני ישראל.

למחרת קיבלו תריסר תושבים ברחבי ה' בירה הודעות טלפוניות כי גורל דומה מ'

העם

האריה והצרצר

במשך כמה שעות נשמע בשבוע שעבר קולו הגברי של החייל הקרבי העברי. כסור פת-רעמים ריחף הקול מעל להרי חברון, היהוד בביירות העולם. למחרת היום נדם הקול, ובמקומו שוב בא קולו הילדותי של משרד-החוץ הישראלי. מאזיני קול-ישראל למודי-הסבלנות נאלצו שוב להאזין להודעות ארוכות, בעלי רמת-ויכוח של כיתה ב'. אחרי קול האריה, נשמע קול הצרצר.

אולם בחדרי חדרים, במקום שמתגבשות ההחלטות, היו הדיונים רציניים הרבה יו' תר. מזה חודשים רבים לא היתה האווירה כל כך מרובצת. ההתמוטטות הקרובה ביר' דן, הסיכוי של פשרה בסואץ על חשבון ישראל, הטילו שוב צל קורר על הישיבות. היה זה צל המלחמה.

מחליט המחליט אחרון. בהתקד' רות חדשה זו, פעלו שיקולים גדולים וקסי' נים בצרכוביה. אחד מהם היה שנוי יחסו של דוד בן-גוריון לדאג האמרישילד. כי' ששה מוכיר האו"ם בישראל, נרקמו ר' חסים אישיים הדוקים מאד בינו לבין ביג'י, שהוקם על-ידי האש"י. אולם הגינוי ה' חריף של פעולת חוסאן על-ידי האמרישילד, למרות תועבת רמת-רחל, נראה בעיני ביג'י כמעשה של בגידה אישית. הוא הריץ למד' כיר הכללי מכתב חריף מאד, בו ביצבצה התרעומת האישית מכל שורה.

היה זה רק פרט אחד. חשובה יותר היתה ההרגשה הגוברת והולכת שהקפאון המוח' לט של משרד-החוץ בשאלת הסואץ, יחד עם פעולות התגמול המקוטעות, אינם יכר' לים להביא לשום פתרון של ממש. הסכ' לנות החלה פוקעת. וכאשר פוקעת הסכ' לנות, ממששת האצבע את ההדק.

אולם כמו תמיד בישראל, אורנה הדרך להחלטה. אין שום הסכמה בין שותפי ה' קואליציה על הקו המדיני והבטחוני, ואין הסכמה כזאת גם בצמרת מפא"י עצמה. עסקני מפא"י, שעוד לפני חודשים שמעו את ביג'י בוועידתם מייסר במלים חריפות ביותר את חברי מפלגתו הצעירים, הדוגלים במלחמה מונעת, לא האמינו כי גם דעתו התקיפה הנוכחית של ביג'י תהיה דעתו ה' אחרונה בשנת 1956.

מדיניות

גורדוד וצלכ-לוריי

בשמי מלחמת-העולם השנייה דרכו שני סמלים, שהתמזגו לברית אחת: מגן-דוד הציוני וצלכ-לוריי. של צרפת החופשית. לא היתה זאת ברית של אהבה הדדית, אלא של איבה משותפת. תחילה היתה זאת ה' שונאה לבריטניה, שגרשה את צרפת מטוריה וביקשה לגרש את הציונות מארץ-ישראל. אחר-כך היתה זאת השנאה המשותפת לתנו' עה הלאומית הערבית, שפעמה בממשלת ישראל ובממשלת פאריס כאחת.

בימי מלחמת המחתרת, באה אספקת נשק וכסף מצרפת. מאז קום המדינה תרמה צר' פת תרומה מכרעת לחימוש המדינה. החש' בון היה מציאיתי וצונן: כל חייל ישראלי הנהג בגבול ירדן, חוסך חיי חייל צרפתי באלג'יריה. לחץ בגירות חברון מכריח את מצרים להקדיש חלק ממצרה לנעשה בירדן, להקטין את כמות המרץ שהיא מקדישה לצפון-אפריקה.

בצורה פשוטה ביותר מתגלה הדבר בשי' דורי התחנות הערביות. ביום של תקרית בגבול הישראלי עומדת ההסתה האנטי-י' ראליית בראש מהדורת החדשות של כל תח' נה ערבית, ממילא דוחקת את ההסתה ה' אנטי-צרפתית לסוף החדשות.***

"להילחם יחד!" החודש זכה מנהיג

* בניגוד לכמה מיועציו, שאחד מהם כינה את האמרישילד בפומבי כ"שליח ה' צביעות המסנוכרת".

** צלב גבוה, בעל שני קוים מאוזנים במקום אחד.

*** ירדיו פאריס בשידוריו הערביים, משתדל אף הוא בכל כוחו להסיח את איבת הערבים מאלג'יריה לישראל. בימים האחרונים קבע קריין רדיו פאריס בערבית כי בעית הערבים היא בעית ישראל ולא בעית תעלת-סואץ, כי יש להיזהר מפני גמאל עבד אל-נאצר מפני שהוא יחיד מבין מנהיגי ערב ה' רוצה בשלום עם ישראל, וכי אסור לערבים להתפתות לרוסים, הרוצים לפתוח את ה' תעלה גם בפני אוניות ישראליות.

הקץ לשומן!

ללא תרגילים, ללא מאמץ
מכונות פלא חשמליות
מעטה גם לגברים
בהנהלת רפאל הלפרין

"טרקלין ונוס"

תל-אביב

רחוב ויינס 5, טלפון 23104

חיפה

הר הכרמל, ככר המגדל 10
(ליד מגדל המים) טלפון 82688

ירושלים

בנין קולנוע ציון, טלפון 4705

תחת השגחה רפואית מעולה

דן קלוב - מלון דן

דעת העיתונות

על

האחים ניקולאס וויקי אלוורז

מעריב

...הופעתם של צמד האחים ניקולאס במועדון "דן" היא ההופעה הקאבארטית השלמה ביותר שראינו כאן בשנים האחרונות... ויקי אלוורז מצטינת ב"התעמלות בטן" משוכללת ביותר...

ידיעות אחרונות

...האחים ניקולאס, הכושים האמריקאיים, הם וירטואוזים ברי' קוד ה"טאפ". הופעתם היא אחת המוצלחות ביותר שראינו אי פעם במועדוני הלילה בישראל...

...הרקדנית הדרום אמריקאית ויקי אלוורז, שלבושה מצומצם ביותר, מצטיינת בעיקר בנענועי בטן ועוד למטה מזה...

Echo d'Israel
Les Frères Nicholas . . . artistes nègres de réputation internationale . . . des spectacles de variétés de grande classe . . . un grand succès . . .

הצגת הקאבארט המוצלחת ביותר שנראתה אי פעם בישראל.

רק עוד ימים ספורים.

ביום ד', 10 לאוקטובר הצגה מיוחדת אחרי-הצהרים ותה ריקודים לשעה 5.

ספה ועוגה - ל"י יחיד ונולד עס'ם

ד"ר דגון אומר:

קריאות התפעלות באחריות
רוצה את בקריאות התפע' לות של כל בני הבית בארוחה הבאה? כן. אין לך מה ל' התבייש בזה, זוהי חולשה אנר' שית רגילה.

ובכן, הגישי להם דגיים אפוי בטחינה. וכך תעשי: המליחי קילו דגיים, טבלי ב-2 כפות קמח, טגני בשמן חם עד שיש' חימו. קחי בצל, חתכי לפרוסות וטגני. שימי את הבצל בסיר שטוח, סדרי מלמעלה באופן צפוף את הדגים, צקי עליהם 3-2 כפות טחינה עם מיץ לי' מו, קצת מים, פלפל ופטרו' זלינון קצוץ מפורז מלמעלה. אפי בתנור עד שהמאכל יש' חים.

יו-הו! איזה מאכל נפלא!

בתיאבון.

דגיים לכולם

תצפית

(כל הזכויות שמורות)

מועצת הבטחון תתעלם מישראל בהחלטותיה, בשאלת חופש השייט בתעלה. גם צרפת, ידידתה הקרובה ביותר של ישראל כרגע במחנה המערבי, תיעץ לה שתתפסק בהחלטה כוללת של המעצמות

על חופש שיט בתעלה, ללא כל דגש מיוחד על חופש מעבר לאניות ישראליות. לעומת זאת, ישתמשו כמה מנציגי המערב בעובדת הסימטת התעלה בפני אגודות ישראליות כקלף בוויכוח הכללי במועצת הבטחון. מסקנתם לא תהיה כי יש להסיר את המחסום, כי אם רק שיש לרסן את עבד אל-נאצר.

למרות שגם ישראל וגם הערבים אינם מעוניינים בשלב זה כי בעיית תקריות הגבול תועלה לדיון בפני מועצת הביטחון, קיימת אפשרות כי בכל זאת תונח הבעיה על שולחן המועצה. היוזם יהיה מזכיר האו"ם דאג האמרשילד, הרוואה במרחב אזורי התעניינות אישי. במקרה זה, לא תתפסק ישראל בהופעתו של נציגה הקבוע אבא אבן, תאריך אליו גם את שרת החוץ גולדה מאיר.

קיימים סיכויים כי הרב שלמה שליפר, רבה הראשי של מוסקבה, יבקור בישראל. מתנהלים עתה גישושים בכיוון זה, שמטרתם להניע את הרב שליפר שיוסיף לביקורו בפאריס, בסוף החודש, גם ביקור קצר בישראל. אולם אין שום רמז עדיין כי השלטונות הסובייטיים יאשרו נסיעה זאת, מתוך חשש כי הדבר עשוי להציג את ישראל כמרכזה המוכר של היהדות העולמית.

איש אחד יתעשר עוד יותר כאשר תחליט הכנסת לחוקק חוק ארצי שיחייב את ספקיהמים להתקין שעוני מים לכל צרכן. שם האיש: שלום ליגום, שקשריו המצויים עם אנשי המפתח בחוגי השלטון הוזכרו כמה פעמים בפרשת עמוס בן-גוריון. עוד לפני שנודע

ברבים על הכוונה לחוקק חוק כזה, הודרו ליגום להקים מפעל להרכבת שעוני-מים, הנהנה מכל ההקלות של מפעל מאושר של מסקיע הון זר. מבקר-המדינה מתעניין כיצד קיבל המפעל, החייבא שעונים כמעט מוכנים מצרפת, את ההקלות.

צפה להחרפה חמורה כי

יחסים שבין החוגים הדתיים לבין משטרת ירושלים. הדתיים יאשימו את המשטרה בביצוע שורת

פרובוקציות להעלאת חמת הציבור נגדם. לעומת זאת, ילחץ מפקד משטרת ירושלים לוי אברהמי למען קבלת סמכויות רחבות לנקיטת צעדים תקיפים יותר נגד הדתיים.

היכון לנסיון להפעיל את חוקייהם נגד מגלי השחיתות בארץ. כרגע נערכים התיעוציות בין הגורמים הנוגעים בדבר, כיצד להפיל אמצעים אלה נגד גורמים שונים, ביניהם עורכי העולם הזה, החשבונות

בשעה של מתיחות גדולה על הגבול, יהיה יותר קל לחסל את מותחני-הביקורת ביטומה של הגנה על בטחון המדינה ושמיטת על המורא.

בחזית הכספים הפנימית, בינתיים, תתווסף הוצאה לתקציב המדינה: משכורתם של שרי הממשלה תועלה בקרוב במאתיים לירות לחודש.

צפויים כמה שינויים בהרכב סיעת מפא"י בכנסת. אחרי שמפא"י זכתה בבחירות האחרונות לפחות כסאות מאשר קיוותה, נשארו כמה מעסקניה החותמים מחוץ לכנסת. בשבועות הקרובים, ינתן להם להיכנס לבית הירושלמי, על-ידי התפטרות כמה מחבריהם הקודמים להם ברשימת הסיעה.

אם אתה עובר שכיר, היכון לביטול ההנחה שניתנה לך עד כה במס ההכנסה. אולם יתכן כי סכום המס שלך לא יעלה, בגלל שינויים פרטים אחרים של המס.

שינויים אלה לא ימנעו מאבק כללי על המס עם התכנס הכנסת מחדש.

כמה חוגים כלכליים, ובראשם בעלי-המלאכה, שוב יפתחו בהתקפת-מחץ על מסי-ההכנסה.

חברי לשכת-המסחר בתל-אביב יכולים להתכונן למאבק חריף. חוגי הימין יעשו ניסיון לסלק את הנשיא הנוכחי, אברהם כהנא, המואשם בזאת ששיית פעולה עם משרד המסחר והתעשייה ושהסכים לוועדת נתן בן-נתן לחקירת רוחי הייבואנים. הסכוד יגיע לשיאו בשעת הבחירות למוסדות המלכה, שיתקיימו בסוף אוקטובר.

שינוי גדול עומד לחול בהרכב ציבור הייבואנים. מתפתחת שיטה חדשה, לפיה תיתן הממשלה את רישיונות-הייבוא כפרס לאותם הסוחרים שישתפו עמה פעולה בחברות הייצוא, שתוקמנה על בסיס אזורי, כדוגמת

החברות שכבר הוקמו לייצוא לאפריקה המערבית והמזרח הרחוק.

גל של בקשות לצירע-ליתנאי נגד המועצות המקומיות יציף בקרוב את בתי-הדין הגבוה לצדק. בקשות אלה, על רקע של ליקויים פורמליים בסדרי העבודה, כגון ליקויי בכינות ישיבות ובניהול הפרוטוקול, יהיו שלב חדש במאבק הימין נגד המועצות הנתונות לשלטון השמאל.

דיירי האפוסטרופוס יתעוררו לפעולה. עומדת להתארגן פעולה המונית נגד האפוסטרופוס, המואשם בגניית שכר-הדירה המופרז ביותר בארץ.

אחת הסיבות: בעוד ששכר הדירה בכל שאר המבנים הוקפא לפי הגובה של אפריל 1940, חלה ההקפאה בבתי האפוסטרופוס רק בשנת 1951.

שמו של שלמה ארזי, גיבור פרשת מכונות-השן, יצוץ מחדש אם יפורסם הדו"ח של מבקר-המדינה בעניין זה. הנשמר עד כה בסודיות סודית. זה מתברר כי פרשת מכונות-השן היתה רק פרט אחד בשרשרת עיסקות-מכונות של שלמה ארזי, שבסיוע האוצר רכש כבר בארבע פתיחים

קודמות מכונות במחיר רשמי, לפי רשיון מיוחד של משרד-התחבורה, ללא תור ומחזיק לקוטטה, חזר ומכר את כולן במחירי השוק החופשי.

על חזהו וצועד בחפזון אל תוך החדר. שם נפל לאורך כל גופו, פניו כלפי הרצפה — מת.

מיד התפשטה השמועה בחוף. הדתיים הסירו את המחסום והתמזרו במהירות.

נוער

הכלל והפרט

חילול רבות מאמינות כי מתוך כל חמש בנות הנכנסות לסמינר למורות, שלוש עושות זאת כדי להתחמק מהצבא. ואילו חברי תנועות-נוער רבים משוכנעים כי מי תוך כל חמש חברות תנועה הנכנסות לסמינר, ארבע עושות זאת כדי להימנע — בדרך שלא תיראה כהשתמטות פשוטה — מציאה עם גרעין התנועה לנח"ל ולהתיישבות. לאחר בירור רעיוני, הגיעו תנועות הנוער למסקנה כי אפשר או לאסור כליל על חברותיהן ללמוד בסמינר או להביא כל בקשה ובקשה לדיון מיוחד בפני חברי ה-גרעין כולו.

עד כה, לא נקט אף גרעין אחד בדרך הראשונה ואילו בכל מקרה שהיתה בקשתה של המועצת מובאה לדיון, היו החברים נמנעים מהצבעה או מתביישים להשיב את פני המבקשת ריקם — ביחוד כשהיא נוכחת בשעת ההצבעה. התוצאה: גרעיני תנועות הנוער המשיכו לעלות להתיישבות כשמשפיר בנותיהן מועט וכל הסיכויים הם כי בתום לימודיהן, שוב לא תמצאנה הבנות את מקומן בחברה שהתגבשה בלעדית בינתיים.

צפה להם, אם יפתחו גם הם את מקלטיהם בשבת. המשטרה ערכה מעצרים.

● שוטר שבא להעיד בפני וועדת מני, החוקרת את פרשת מותו של פנחס סגלוב בהפגנת השבת הגדולה, לפני ארבעה שבועות, העיד כי קיבל פקודה לבלוש אחרי חברי הוועדה. למחרת הופיע מפקדו, ע.מ.מ. אליעזר שלוני, נשבע כי לא ניתנה כל פקודה כזו.

● מכונית משטרה שנכנסה לשכונת מאה-שערים כדי להחזיר ילדה שתעתה מ-ביתה, נתקבלה על-ידי מטר אבנים וקריאות בוז מצד כמה תושבים חרדים.

● בגיזרה מרוחקת יותר, נתקבל ראש עיריית ירושלים גרשון אגרון בהפגנה של חרדים אמריקאים, שהקבילו את פניו ב-שדה-התעופה של ניו-יורק כשהם נושאים כרזות המאשימות אותו בגרימת מות סגלוב וברדיפות אנטי-דתיות בבית ישראל.

אך מועצות מכולן היתה התקרית ש-ארעה בחלק הצפוני של הארץ, בשיכון עמידר בכפר אתא.

אנשים ליד בתי-הכנסת. כאשר שמע על מותו של סגלוב, השמיע יוני פרוינד, תושב כפר אתא, משפט מוזר מאד באוזני חבריו: "גם פה לא יהיה שקט עד שלא ימות משה".

בשעות הערב של יום ששי האחרון, מת יוני פרוינד, בן 53, מהתקפת לב שבאה לאחר השתתפותו בוויכוח על מעבר מכור נית בשבת, בשכונתו.

אחרי שחזר יוני ביום ששי מעבודתו כי

הפגנת הדתיים נגד אגרון בנידורק: "אינך רצוי כאן!"

היום מגיזה רחוקה

תוצאות הצבעה אחת. על כן, היה זה צעד מהפכני ממש, כאשר נגישה העדה הגדולה ביותר בתנועה-המאוחדת, עדת א-ווה בת 90 החברים, של קן צפון תל-אביב, להצבעה על 15 מבנותיה שבחרו בהוראה רק לשתיים מן המבקשות אושרה היציאה לסמינר.

התגובה לא איתרה לבוא. שתי בנות עזבו מיד את התנועה, כחצי תריסר עירערו על ההחלטה. היתר לא הסתירו את כוונתן לעזוב את התנועה, כאשר בחינות הבגרות יספקו להן אמתלה נוחה להעדר מפעולות הגרעין.

דרכי חיים

הסכם ג'נטלמני

בין פושיטיהיד הניידים של תל-אביב קיים הסכם ג'נטלמני, המחלק את העיר לאזורי רי פעולה מתחמים היטב. זאת ידע אבי רום, הקבצן כפוף-הגב אשר הסכם זה הקנה לו זכות בלעדית לאסוף גזבות ברחוב יפ-תל-אביב, ביום מסויים בשבוע.

על כן, כאשר נכנס לגבות את הנדבה ה-שבועית מחנות השרברב יקרב מגדלוביץ, נתקף אברום חימה בראותו שם קבצן ור שביקש תרומה. אברום לא היסס, הנהיח מכה נוראה במקלו על ראשו של מספר ה-הסכם. המסתגן נסוג בדהרה, נזקק לטיפול במגן דויד אדום ואילו אברום המשיך בני-הול עסקיו בנחתו החוקית.

לפני שבועיים הודמן השרברב מגדלוביץ למחלקה הסניטרית העירונית. בהיותו שם, הופיע לפתע גבר נאה, לבוש בגדים ג-קיים, שהתלונן בתקיפות בעל-ביתית על כי העיריה לא ביצעה את התיקונים הדרושים בבית בעל שלוש קומות, השייך לו. מגדלוביץ הכיר באזרח הנרגז את הקבצן אבי רום, למרות שהילך עתה זקוף, ללא מקל או סחבות. גם אברום הכיר את השרברב.

השבוע, כשנע אברום במסלולו הקבוע ברחוב יפ-תל-אביב, הוא פסח על הנות אחת נושאת שלס "תיקוני אינסטלציה" — למרות שההסכם הג'נטלמני של קבצני תל-אביב כלל אותה בתחום פעולתו הבלעדית.

סוכן מסחרי של בתי חרושת חיפאים ל-מוצרי קיראמיקה ועץ, שכב לנוח על הספה בחדרו, וגרדם. הוא התעורר כעבור שעה, לקול צעקות-ריב שנשמעו ליד ביתו. מ-המפתח ראה כשלושים איש, בחלקם נושאי סדורי-תפילה, עומדים בפתח בתי-הכנסת ש-ממול. הם ניצבו ליד מחסום של חביות ואבנים, נגעו מאוטובוס ריק לעבור.

היתה זו הפעם הראשונה שייני ראה מח-סום כזה. לפני כן היה רואה רק שני שלטי "אין כניסה", שהוצבו בשתי כניסות הכביש בימי שבת וחג, באישורה של המועצה המ-קומית, כדי לא להפריע לתפילות בבית-הכנסת.

מגן עד נכה. היתה זו הפעם הראשונה שנהג האוטובוס מאיר לבבי נתקל במחסום כזה. לאחר ויכוח קצר, חסרת-תוצאות, נכנע לסירוב הדתיים והחל נוסע אחורה אל ה-כביש הראשי.

כעבור דקות מספר ראה יוני את האוטור-בוס חוזר. נהגו ירד והחל מסביר לבאי בתי-הכנסת כי אינו יכול להסתובב ברחוב הצר, שבצדדיו תעלות וערימות חול ולבנים של השיכון ההולך וגבנה. לשוא המתפל-לים סרבו לזוז. הנהג ניגש למחסום, החל מויו את החביות.

לעזרתו בא דייר הבית, ברל שמואלביץ. אחרים מהמתפללים ליד בתי-הכנסת התקר-בו אף הם למחסום, החלו דוחפים ומכים את שני הבחורים. שמואלביץ, נכה מלחמת העצמאות שהמתפללים דרי השכונה הכי-רוהו היטב, נדחף והופל ארצה. אבן ש-הושלכה מיד לאחר זה פגעה בראשו. שבוע לאחר מכן, עוד הלך עם תחבושת.

ייני, שלא יכול היה לראות כיצד מכים את שכנו הנכה, ירד למקום התגרה להגן עליו. ייני, אדם לא דתי שחלל את בתי לבית-ספר דתי של המורח, כיוון ששאף ל-לחנכה ברוח המסורת היהודית, ניסה ל-שכנע את שומרי המחסום לפנותו.

תוך סערת הויכוח, נדחף הגבר מרכיב המשקפיים, קיבל מכה קלה בכתפו. אחרי דקות ספורות, החיאש, חזר מרוגז לביתו. שם המשיך לחזות במתרחש מן המרפסת. ואו, לפתע, נראה מתכוץ, מחזיק את ידיו

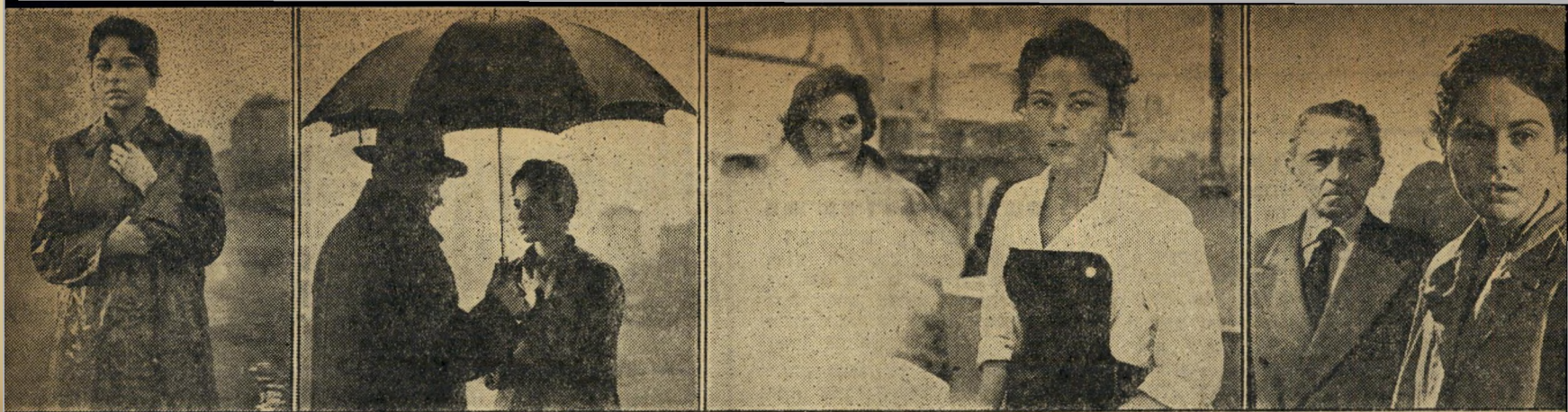
חיה הררית מספרת את תוכן סרטה האיטלקי

דומ"א - ע"ד הכ

כ יום שעזבתי את רומא, ישתה
בספה זונה שבחאי ונטנו, הרחוב ה-
מרכז, וחזיתי לחברה כדי לסדר את ה-
סידורים האחרונים לפני הנסיעה. בכיסי
היה כרטיס אל-על לסיסה רומא-לוד, לאותו
ערב.
הגעתי כחצי שעה לפני זמן הפגישה,
ועלידי ערמת עתונים מצוירים. בשולחן
שני ישב לבדו איטלקי בגיל העמידה, שהר-
שיער עיונים, שנראה עליו שהוא מבני
הדרום. היה ברור ששעתו פנויה, והבעת
העיקרית שעמדה לפניו היתה להעביר ב-
מנוחה ובנעימות את השעה שלאחר ה-
ארוחה, שעת המנוחה הקדושה של ה-
איטלקים.

"מה את עושה חערבז?"

יבורת ה'יוס", ש'יוצג השבוע ברומא

8. **בנשף עצום** נבחרת הנערה המאשימה (וירנה לויז') למלכת העתונות. אני מוכיחה שאשמתה מבווימת.

9. העתונאים עמים עלי, ממטירים שאלות. אני מוכיחה את הנערה על שהרסה את בתי להשגת סנסציה.

10. **אני רצח** אחרי הנערה ברחובות חסיד. אני מנסה לשוא למנוע בעדה להתאבד, אחרי שהאמת נתגלתה.

סובלנית אירוטית

● **רצח במאילו** (תמר, תל-אביב: צרפת) מתרחש, מיד לאחר שאת מרקדניות העירום של הקאבארט הצרפתי המפורסם, מודיעה למאהבה הזקן, שמאסה בו. היא מורעלת באורח מיסתר, נוסף לרקדנית עירום שניה הנורית בגבה.

בלש צרפתי, שאינו אמיץ ואף לא מיקה, אלא ששמו מליון, כשמו של הצנזור הישראלי, מה שחשוב מאוד להמשך הי' עליה, מנסה לפענח את התעמולה. כמו הצופים עצמם, הוא ממלה את הרוצח רק ברגעיו האחרונים של הסרט.

למרות זאת, ולמרות אמצעי המתח הי' שגרתיים כמו דלת חורקת ומסדרונות אפי' לים, זהו סרט מתח ללא מתיחות. לאיש לא איכפת מי יהיה הרוצח.

מה שמעניין יותר, הוא המתרחש על במת הקאבארט. שם מופיעות רקדניות עירום ב' סצינות אירוטיות, היוצרות את הרושם, כאילו הורכב הסרט, מכל הקטעים שקוצצו אי פעם בידי הצנזור הישראלי.

רק למיליון (הצנזור או הבלש) פתרונים, מדוע נבחר סרט טפשי זה להוכחת סוב' לנותה המחודשת של הצנזורה הישראלית.

מוצג וראוי

אלה הסרטים המוצגים השבוע בערי הי' ארץ ואשר העולם הזה מסליץ לראותם:

● **הגיבורים עייפים** (ירון, תל-אביב) בעיית גיבורי החיות שאינם מסתיר רים בחייהם האורחיים, על רקע מסחר יהלומים וקצב אפריקאי טועה. מריה פליקס, אייב מונטאן.

● **ברנשים וחתיכות** (אסתר, תל-אביב) טיפוסיה הנאלחים של ברודביי, כפי שתוארו בידי האמן של דאמון ראניון, רואים אור בגירסה מוסיקלית עליוה ומשע' שעת. מרלון בראנוד, ג'ין סימונס, פרנק סינטרה ויויאן בליין רוקדים ושרים בחסות צבא ההצלה המיטיונרי.

● **באין מודדת** (אופיר, תל-אביב: פאר, חיפה) דרך התלאות היסוריים של עולי תימן לארץ, בוית צילום מזרחית. פרי יצירתו הצבעוני של המפיק והבמאי הי' ישראלי נורי חביב. שושנה דמארי בתפקיד ראשי מתגלה ככוכב קולנועי בדס.

● **המדבר המתעורר** (אדיסון, ירו' שליט) אהבה וקנאה, רצח ומלחמת קיום מבוצעים בידי גיבורי העלילה הטבעיים: חיות ושרצי המדבר. הופק בידי וולט דיסני.

● **הכנופיה העליונה** (חן, תל-אביב) סאטירה בריטית חריפה על סרטי גינס וידידיו הבלשיים האמריקאים. אלק גינס וידידיו המוסיקאים שודדים מכונות בנק משוריינת בעזרתה האויבה של זקנה בת 70.

שחקנית פליקס עם לבנים, מותר

סרטים

הסרשעידט מול ספיטפייר

הגיבורים עייפים (ירון, תל-אביב: צרפת) הוא סרט אנטי מילטריסטי מובהק. עם זאת אין בו לא חיילים ולא קרבות גדושי-חללים. מפקיו לא השתמשו בחיבור וזעזות המלחמה ולא בדס טכניקולורי, כדי לעורר את חלחלת הצופה.

הוא מספר את סיפורם של גיבורי הי' חזית עטורי התהילה, לאחר שהם חוזרים לחייהם האורחיים. זה מול זה ניצבים שני סייסים קרביים לשעבר, אויבים בלב ובנפש. האחד, גיבור מלחמה צרפתי שהפציץ את קלן בגרמניה בספיטפייר. השני הגן על קלן במסרשמידס. הם היו גיבורים. שיבחו אותם שעה שהרגו אנשים. אבל זה היה במלחמה, ומלבד מה שלמדו במלחמה אין הם יודעים כלום. בימי שלום, איש לא חפץ בהם יותר.

רעיון לסרט נרקם בלב אייב שמפי, הי' מחבר, מאז תום מלחמת העולם השנייה. הוא לא העז להעלותו על הכה, כל זמן שלא מצא רקע מתאים להתפתחות עלילתו. ביקור קצר במונרביה, בירת הרפובליקה הי' אפריקאית, ליבריה, יצר את המסגרת לי' עלילתו. שמפי ניצל את האפשרות להסית חיים בגיבוריו הדמוניים.

אולם הפרדוקס הוא, שכדי לתת לסרט אוריה מציאותית, התנגד שמפי להסריטו באפריקה. באולפנים פריזאיים, נבנו התס' אורות הגדולות ביותר שנוצרו אי פעם עבור סרט צרפתי. נבנתה עיר אפריקאית של רפובליקה כושית דמיונית, כשם פרי סיטי, שם הוסרט הסרט הצרפתי הטוב ביותר מאז שחר האומיה.

לשכב עם כל אורח. וכך נפגשים שני הסייסים הקרביים, האויבים לשעבר, במלון קטן בלב העיר בה שליטים הי' שחורים. הצרפתי, אייב מונטאן, מתחמק ממעבידיו, לאחר שגנב מהם יהלומים. הי' גרמני, קורט גיונג, בא להחזיר את היהלוי' מיים לבעליהם. הם שוב אויבים. אולם בליל חג המולד, הם מגלים זה לזה את מה שי' מתרחש בקרבם.

אתה יודע, אומר הנאצי, הספיטפייר היה מטוס טוב. כן, עונה הצרפתי, גם המסרשמידס היה מטוס לא רע.

אחר כך הם משתפכים בצוותא: המלחמה זה ענין מחורבן, סם משכר. הפכו אותנו לחולי סמים משכרים.

בעל המלון, ג'אן סרבה, מאזין לשיחה. הוא צרפתי ששיתף פעולה עם הנאצים ו' גורש מצרפת. הוא חי עם מנואלה אשתו (מריה פליקס), השוכבת עם שחורים ו' לבנים כאחר. הוא מלא שנאה גזעית. לא איכפת לו שאשתו לשכב עם כל אורח, כלול אייב מונטאן, רק לא עם כושים. הוא מניח תקליט של מארש נאצי.

לשמע צליליו מתעוררים הגיבורים. מ' שהו בצד לועג להם: הנה הם הגיבורים. מה ערך לגיבורים? הנה הם משופשים, מרוקנים וסחוסים. המלחמה חסרה להם. שום דבר לא ירפא אותם עוד.

אבל הגיבורים הופכים חברים, נלחמים יחד למען עתיד משותף.

הפליה גזעית. בעיית הגיבורים הי' עייפים היא בעיית המרכזיות של הסרט. היא מובעת כמעט ללא מילים. בביום גאוני ובצילום גאוני עוד יותר של הצלם היהודי יליד מצרים, הנרי אלקאן, אותה שיטה ננקטה גם להצגת הבעיה השניה של הי' סרט: הבעיה הגזעית.

בפרי סיטי שולטים כושים. הלבנים הם נחותי דרגה, בלתי רצויים. אולם מה עשו הכושים בעצמאותם? הם הפכו אותה לי' קריקטורה אמריקאית. קאדילקים טסים בפרי סיטי, בצל סוכות קש ונשים המתהלכות ערומות למחצה. שלטי הקוקה-קולה מתמו' גים עם צלילי הטאקסיטאם.

גם זאת אין מסבירים במילים. המצלמה עוקבת אחר הנעשה בליל חג המולד. כי' רחוב, רוקדים כושים ערומים רקודים פרי' מיטיביים באקסטזה אירוטית סוערת. בבית פנימה, נעים בני אותו הגזע והעם, בחליפות ערב מהודרות, לצלילי ולס אנגלי שקט. אין כל הבדל בין לבן ושחור.

משפט אחרון זה לא הגיע כמובן לי' אוניו של הצנזור הישראלי. בעיניו, הבדל עוד קיים. כל אימת שהופיע בסרט שד של אשה לבנה, הוא נחתך. שדי הנשים הי' שחורות, לא קוצצו כלל. לא קשה לנחש מה השקפתו של הצנזור הישראלי על הי' בעיה הגזעית.

מרד הנעורים

כאשר גים (גיימס דין הבלתי נשכח של קדמת עדן) מופיע בשכור' נה ומגלה כי ביודי (נטלי ווד), הי' נערה היפה ביותר של השכונה, היא נערתו של באז, ראש כנופיית הפושעים הצעיר' רים בשכונה, הוא גם מגלה את הדרך הי' קצרה ביותר מ' בין זרועותיה הרכות של נע' רה לתוך זרועותיו הקשות של הי' חוק.

גים, הבא כחבריו האחרים, מ' משפחה טובה שנתנה לו את הכל, חוץ מבית, יודע רק פתרון אחד: העבריינות. וכאשר דורקב סכינים בין גים לבאז, על ידה של גידי, איננו מביא להכרעה, הם מחליטים על מבחן מחורים מחריד. הם עולים למכוניות ספורט, מסייעים אותן לי' ראשי צוקים, המשקיפים אל עברי

סרט השבוע

וורנר ברוס

על זירת הקרח החדשה בזירהטרון בלט-דביו על קרח U.S.A. ICE PARADE 1956

גדולי אמני החלקת הקרח של אירופה וארצות-הברית — עשרות רקדנים ורקדניות, מאות תלבושות — אקרובטים במרומי הטרפו — שירי כושים, ספרד ויוון.

סוליסטים מהלהקה הדגולה "הולדיי און אייס" וג'וני דה-קוק עם הפנתרים הפראיים שלו.

מן התכנית
פנטזיה על קרח — הוולטים הצבעוניים וילהלם טל — ליצני ברוקלין — קפיצות המוות — נסיעה סביב העולם וכ' וכ'.

כרואגרפיה: פ. ג'ילארד • תזמורת: ר. מפינג
שתי הצגות לערב: 6.45-9.15
בימים ג' ו-ה' הצגות יומיות ב-3.30
אחה"צ ורק הצגת ערב אחת, ב-9.15.

קופות הכרטיסים:
תל-אביב: "כנף", "רוקוקו", "רדיו אוניון" ויתר הקופות בעיר. רמת-גן: "רכניץ", גבעתיים: "גבע". פתח-תקוה: "רובינזון", רח' חובבי ציון. נתניה: "סינגל". ראשון-לציון: "מסדה". רחובות: "פלטורס". חיפה: "דאקא". ירושלים: "כהנא".
בערב ההצגה: בקופת הזירהטרון.
האטרקציה הגדולה של השנה:
אל תחמיץ את ההזדמנות.

„גם עכו היא ארץ-ישראל...“ שרו אסירי ההגנה בימים הטובים ההם

אלב מכירים את עכו?

- זאת עמוס קין -

בשבת וגם לא ביום ששי היה צריך להוסיף גם מהגדס נוצרי. המסגד הוא באמת נאה ומפואר, כיפות וחלונות זכוכית צבעונית, וחצר פנימית גדולה סמוכה על עמודי גר. בית אדומה שהובאו לכאן מחורבות קיסריה. ולידו בית מרחץ תורכי, שהפך להיות מו' ויאון. השומר אינו מסתיר את רגשותיו — חבל חבל על החמאם הזה, שהלך לעולמו.

★ ★ ★

תיירים במסעדה

רדייגים יוצאים לים. את הרשת מניחים על הסירה — עבודה מקצור עית. יש לפרוש אותה לאט, הפסקים לצד אחד, משקלות לצד אחד, משקלות לצד שני, והרשת בתוך. והנער בן החמש, שרגליו טובלות במים, גם לו יש תפקיד — אסור שהרשת תיגע במים עתה, כדי שלא תסתבך. קרני השמש ה' אחרונות מאירות את המים. החובל השמן קופץ בתנועה וזיזה לסירה, אחריו שני המלחים, ואחרון הנער הקטן. הוא יהיה דייג גדול. החובל עומד על חרטום הסירה, מבליט את כרסו בגאון, בעמידה קלה. ה' סירה עולה ויורדת, אך הוא עומד על מקומו ללא נוע. שני המלחים חותרים ב' עמידה, בתנועות קצובות, והסירה מחלקה מנמל המבטחים הקטן. על הקיר הציב משה רד הדתות שלט: „ברצוף זה עלה הנשר הדול, משה בן מימון, בשנת... מעל לשלט זה שלט יותר גדול: „תחנת המכס“. מי שרוצה לאכול רע, ילך אל המסעדה המפורסמת של אבו כריסטו. אבו כריסטו יודע את נפש לקוחותיו, והוא מגיש להם ביוקר אוכל חסר טעם. והיו מסעדות תיירים טיפוסיות, אליה מגיעים תיירים ישראלים ב' מכוניות מבתי הנופש בנהריה, לביקור ק' צר. מי שרואה אותם, תמה אם עכו היא עיר ישראלית. כי הם דומים בדיוק לתיירים אמריקאים. העליה השנייה, שהביאה ארצה כל מיני דברים חשובים שעליהם התחנכו, הביאה גם את האולקוס ואת בתי ההבראה לחולי אולקוס. על כן יוצא הנוער הישראלי לנופש בבתי הבראה, כדי לפגוש בנהריה את אלה שקשה לא לפגוש בתל אביב. דור' דים גדודים הם מגיעים, בפריבטיבס, ומת' יישיבים ליד שולחן גדול.

— בואו נשיר „הבאנו שלום עליכם“, מ' ציעה רינה.
— זה כבר שרנו היום — אומר יוסי.
— אז נשיר „הי לביש“
— זה כבר שרנו באוסו.
— אז שמישהו יספר בדיחות.
— שמעתם את הבדיחה על ההוא שהיה לו כלב והוא אמר לו אתה בא או לא או הוא בא או לא?

— לא, לא שמענו, ספר.
לילה. אין ירה. רק כוכבים. המפרץ שקוע באפילה. מרחוק מנצנצים אורות חיפה. ב' חור ובחורה ניתקים ממעגל המסובים, מת' קרבים אל המעקה ונשענים עליו.
— את רואה את הורקור מנצנץ שם? שר אל הבחור.

— כן — עונה הבחורה בקול רך.
— שם. מתחת לורקור, המשרד שלי — אומר הבחור.

כלב מי שאומר שלא היה כדאי. עוד י' בוא יום, וגם מראש החרמון נראה את המשרד. אני הולך לי למסעדה הערבית הקטנה. האוכל שם טוב. הקפה טוב. הרדיו מסלסל נוגות. הירח מתחיל לעלות, שופך אור רך על צריחי המסגדים, על החומה ה' עתיקה, על הים. שני זקנים בעלי שפם לבן עצום יושבים ברגלים מקופלות וחוש' בים. על מה הם חושבים, אינני יודע. גם בוקר חשוב. הגלים מתנפצים אל החומה. ב' לואר ישובו הדייגים עם שללם, יכבו את הלוסק, ויצעקו „ליבעדיק“.

אין לי סוף. בעכו תרגם ז'בוטינסקי את שירוק הולמס.

כאשר באו בני ישראל לארץ כנען. כבר היתה עכו עתיקה. ממנה ירדו ימאי ישראל אל הים הגדול. היוונים והרומאים לחמו עליה. הצלבנים הפכוה לבירתם במשך 100 שנה. נפוליאון התנפץ על קירותיה. ושליט ערבי מן הגליל בשם אל-עמר השתלט עליה לפני מאה שנה. יותר מכך עיר. עכו היא ארץ-ישראל.

הצבא הפדרלי של ארצות הברית טובח את האינדויאנים.

★ ★ ★

מיסגד ושני שזטים

אין פה חלונות מרובעים, רק קשתות. זה יותר יפה ויותר חזק מקורות בטון. אבל איש לא יאמין לי. יש פה כיפות, ש' צה"ל.

ליום מגובה של עשרים מטר. היתה לי ה' דמנות כזאת, כי ראיתי שם סרט ישראלי המציג את שמואליק ריון כגורם מחנך ב' צה"ל.

הקיוסקר הביט עלי בבזז עצום, כי ש' אלתי אותו על מלון בעיר העתיקה. מה, אתה אישן בשוק? פעם אסביר לו. המלון הוא גדול ויפה ומרווח, מצופה

קרני השמש אינן פוגעות בהן אף פעם בזוית ישרה ואינן הופכות את הבית ל' כבשן לוהט, אבל על גג שטוח יותר קל לתלות את הכביסה. כעבור כמה שעות של ישיבה בבית קפה ערבי על ספלי קפה, אפשר להרגיש טוב, כאילו מאומה לא קרה, מאומה לא השתנה ובכלל אולי יכול להיות יותר גרוע.

ליד בית הקפה מכינים הדייגים את ה' רשתות לעבודה. עוד כמה שעות, עם שקר' עת השמש, יצאו למלאכתם. בינתיים אפשר ללכת לראות את המסגד. יש שם שומר נעים, היודע לספר שהממשלה שלנו ומשרד הדתות שלנו משקמים את המקום, שני מ' הנדסים, אחד יהודי ואחד ערבי, עשרה סר' עלים יהודים, עשרה ערבים, לא עובדים

מבפנים בשיש איטלקי, שהובא מאיטליה או מקיסריה או ממקום דומה. וחצרו הפני' מית משמשת כגג לאלה הדורים מתחתיה. כאן בונים בתים ללא חזית צעקנית, ללא מרפסות הפוגות אל הרחוב, אותן המרפסות שעליהן מסובים בעליהן בגופיות ומשחקים מוקר. כאן, כמו בספרד, בנו חצרות פנימי' יות, עם גן נאה ומטופח, עם דקל תמיר' שרק צמרתו נראית מהרחוב, ושם נשמרים בקפדנות גם היופי וגם כל העניינים הפרטי' יים. בחצרות גרים באחוזה. יהודים עם ע' רבים, וכאשר הרדיו פתוח או אפשר לדעת אם זוהי שושנה דמארי או לילה מוראד. מוכר הדגים הערבי צועק „ליבעדיק, לי' בעדיק! וגוער במוסטפה הקטן „גיי א' העק! ובערב הוא מריע בקולנוע כאשר

עכו היא העיר בה אפשר לא לפגוש את איציק.

אם פגשת את איציק ב„כסית“, וברחת לאשקלון ופגשת אותו שם, לאחר שבקושי הצלחת להחליץ ממנו בסבריה או בנהריה, לאחר שנפגשתם בכנסייה בנצרת בחג המו' לו, לאחר שפגש אותך ב„ניצן“ בירושלים ושאל אותך איך העניינים, לאחר שהתישב על ידך ב„תדמור“, אחרי שברחת לשם מ' „אכדיה“, וכו' וכו' — הרי יש לך כל ה' סיכויים לא לפגוש אותו בעכו, אם לא ת' שב אצל אבו כריסטו.

עכו משתרעת לרגלי בית המשוגעים, ש' הוא המירוש הישראלי למה שהיה שם לפני כן. היא לא השתנתה הרבה בארבעת אלפי השנים האחרונות, אם זכרוננו אינו מטעני, ודרוש תצפית ענקי כדי להרוס אותה ולב' גות על חורבותיה עיר מודרנית, המתאימה יותר לדרישות חינו. בשל חוסר מקו' זה לא נהרסה עד היום.

כאן כן היום היא טובלת בבוסתנים של תמרים, הצומחים מתוך החולות ומתחרים בנוצם גורתם בצריחי המסגדים. הים המת' נפץ משלוש רוחות אל חומותיה דומה כאן יותר מכל מקום אחר לים התיכון. גם בשרב הלחות שורר צל נעים בסימטאותיה המקר' מרות, ורוח ים מלווה וקרירה מפותה את ריח המינהת מהשקים הנישאים על ראשי נערות קטנות, וממלאות את ריאותיך בני' חיות חורבותיה עיר עכו. עכו היא העיר ה' פניקית האחרונה שנותרה לנו.

פעם היו מתיכים כאן את החול ועושים ממנו כלי זכוכית נאים, שנישאו בספינות קלות על פני כל הים התיכון. היוונים טענו שבחולות המפרץ הזה נולדה הזכוכית. מי שלא שמע את הספור הנאה על אורחת הסוחרים שחנתה ללינת לילה ואנשיה עיר' כו מדורה ובאין אבנים העמידו את סירי החרס שלהם על גושי מלחת ובבוקר מצאו שם זכוכית — ישמע אותו עתה. פה היו צדים את חלזונות התכלת והארגמן ובדמם צובעים את האריגים היקרים שפיארו את גורתם של מלכי קדם. מכאן יצאו ספנים נועזים בלילות ירח אל הים הרחוש תעלור' מות, ולכאן תורו עם ספורים משונים על לוייתן נחש בריח ולוייתן נחש שקלתון. ב' קיצור — היה כאן משהו.

★ ★ ★

חצרות הבתים

עכו הכביש הראשי המוליך אל העיר העתיקה ניצב בית אבן נאה, בעל קמור קשתות. על חזית הבניין ציור גדול וצב' עוני של העיר מכה, עם סלע הכעבה ה' שחור, ומעל לציור שלט מאיר עיניים: סניף מפא"י בעכו. הנה עולים לרגל כל המאמינים בעולם יותר טוב, עולם של לחם ועבודה. הלאה מזה מבצר המטרה הבריטית, ול' פניו בית הרבה יותר קטן, עם קשתות כנ"ל, השייך למפלגה הפרוגרסיבית, והלאה מזה הים, החומה והמבצר העתיק.

את החומה בנו הצלבנים, שעכו היתה להם ראש גשר בכל תקופת מסעי הצלב. החומה נשמרה בשלמותה עד עצם היום הזה, מחוץ למקום אחד בו נפרצה באחד המצורים. כדאי לבוא לעכו רק כדי לראות את החומה הזאת. היא צומחת ישר מהים, ומקיפה את העיר מארבע רוחות. אין זאת חומה, אלא איצטדיון.

איצטדיון זה מורכב משתי חומות כפר' לות, וביניהן תעלה עמוקה. על כל אחת מהחומות הכפולות אפשר לערוך מלחמת שורים, ועובי הדפנות למעלה משני מטר. בין הדפנות מילוי של חול ואבנים. למה אני מספר את כל זה אינני יודע, אבל אור' לי משהו היה שם ולא ראה. טוב, העיקר הוא שעל החומה בנו בית קולנוע, ומי ש' יושב על הכסא הקיצוני מימין יכול ליפול

כדורגל

נציגיו של גיבונס

לא היה זה סוד, שמאן הורכבה נבחרת הכדורגל הישראלית, לפני כשנה, שרדה מתיחות בין השחקנים לבין מאמן הנבחרת ג'ק גיבונס. המאמן תלה את סיבות מתיחות זאת בהתערבות האגודות בענייניו, ובאפים של כמה שחקנים. השחקנים יחסו אור תה בעיקר להתנהגותו שומרת-המרחק של גיבונס.

כאשר, חזר גיבונס לאמן את הנבחרת, לאחר סיוריו הזמניים, נזמה היה שהמתיחות תשכן, ביחוד לאחר שרוב השחקנים יחסו לו את ההישג במשחק נגד נבחרת ברית-המועצות. אולם ידיעות מעורסלות שי הגיעו מהונג קונג, עירצרו גנזה זאת.

לפני שבוע, עם שוב נבחרת הכדורגל מהונג קונג, יצא המרצע מן השק, עוד בי שדה התעופה. בפני העיתונאים, הטיחו ה שחקנים והמאמן האשמות הדדיות, תלו זה בזה את האחריות לכשלון במשחקים על אליפות אסיה.

השבוע, בשניות פרטיות עם כמה משחקני הנבחרת, התברר כי מה שאירע בהונג קונג, גבל ממש בשערוריה הראויה לחקירה מידית.

ממורמרים נגד יחסו של המאמן שהלער טם בכדורי מלח וכדורי מרץ, בניגוד לרצונם, וששינה את הרכבי הנבחרת מבלי להתחשב — כפי שהם טוענים — במצבם הגופני, החליטו השחקנים ללמדו לקח, לי הספיד את הזכיה באליפות.

כמה מהם פשוט וילולו במתכוון במשחק, לא השקיעו בו כל מאמץ, כאילו היו נציגיו של גיבונס ולא של מדינת ישראל.

פריחתה מקצועית

אסליו הבשר של יוסף (יוסקה) ליובין, בקצה רחוב הכרמל בתל-אביב, הומה ב שעות כסוימות של היום ממש כמו קפה נוגה. אפילו המבקרים בשני המקומות, הם אותם האנשים: עסקנים, מאמנים, שחקנים וסתם חובבי כדורגל.

כי הקצב הגינני הממושקף, מי שהיה פעם הבוס של קבוצת חכוח תל-אביב, רי שהובילה אל פיסגת ליגה א', מקובל בעיני השחקנים והעסקנים גם יחד, כאחד המומחים הבולתי משוחזרים בכדורגל. בשל תכונה זו רכש לו יוסקה ידידים מכל האגודות, ה מעריכים את שיפוטו ודעותיו.

השבוע, עמד מספר הידידים להצטטם במקצת.

היה זה לאחר שעיניו של יוסקה נחה על סעיף קטן וחבוי, בהחלטות האחרונות של התאחדות הכדורגל הישראלית. לפי סעיף זה החליטה ההתאחדות להילחם בכדורגל מקצועי בישראל ולבצר את חופעות המסד צוענות מקבוצות המדינה. איש לא שם לב כמעט להחלטה זו, שכן היכן קיים כדורגל מקצועי במדינה?

אולם יוסקה ראה סכנה חמורה בהחלטה זו. סען הוא: "בארץ, כמו בכל מדינה ה רוצה לקיים כדורגל בעל רמה, קיים כדורגל רגל מקצועי מיסודה. הוא אינו מתבטא ב תשלומים גבוהים לשחקנים, או בפרמיות למצטיינים. אולם הוא קיים. בהמצאת דירות לשחקנים, בהשגת מקומות עבודה נוחים עבורם. הוא נמצא בתשלומים עבור הסדר שעות עבודה לשחקנים הבאים בקביעות ל אימונים, ובסכומי כסף גבוהים המשתלמים לאגודות עבור הסכמתן להעברת שחקן ל קבוצה אחרת."

מגלה החובבים. לדעתו של יוסקה, זו תופעה חיובית: השחקנים החלו להופיע לאימונים סדירים, רמת משחקם השתפרה. ההוכחה הטובה לכך: משחקי הליגה השנה ממשכו קהל רב יותר משבכל שנה אחרת. ניקח לדוגמה את חיפה, שנתפסה ראשונה לשיטה זו, מאחר שמאחורי קבוצותיה עומ דים אירגונים בעלי אמצעים. תוך שנה אחת, החלו קבוצותיה להוות יריב מסוכן לתל אביבים ולפתח תקוה, מה שלא היו קודם לכן.

מלבד זאת קם ליד הקבוצות תפקיד חדש. תפקיד מגלה כוכבים, העובר בערי השדה, בזרק את החומר הצעיר הנמצא שם ונותן לו הזדמנויות לשחק בקבוצות הזמרת."

איש ההגנה לשעבר, החליט הפעם לצאת למלחמה נוספת, מלחמה למען מקצוענות חלקית בכדורגל הישראלי. רק תופעה זו המריץ שחקנים ותיקים, המגיעים לשיא כור שרם, לא ליטשו את הכדורגל בשל דאגות פרנסה. רק היא תמשיך כוחות צעירים ל ספורט זה ותבטיח עתידה לכדורגל חיש ראלי."

האוקופנט חזר

ירושלים, הותקן סלפון ציבורי ב שכונת מאה-שערים, חובל מיד על-ידי התושבים, שראו בו סמל החזירה הציונית, תוקן מחדש על-ידי הנהלת הרואר, חובל שוב ותוקן שוב, חובל בשלישית וברכר עית עד שסולק לבסוף על-ידי הנהלת ה דואר.

★ ★ ★

מטבע מוזר

לונדון, קיבל בנק לוד בקשה להחליף שטר של לירה אחת בשטר חדש, אחרי שבזל בטעות בתוך חמיצת כרוב, קיבל צבע שצעה אותו חשוד בעיני כמה סוחרים.

★ ★ ★

נשמר מכל משמר

אוגאסמה, ארצות-הברית, הניח שר טר תנועה את במדיו האורחיים בסוכת המשמר, יצא לעבודתו מרחק כמה צעדים, גילה בשובו כי בגדיו נגנבו בהעדרו.

★ ★ ★

אזלת-יד

תל-אביב, נעצר אדם בקולנוע תמר, הואשם בבצוע מעשה מגונה אחרי ש מישש את ירך שכנו בקולנוע, הסביר בבית המשפט שהוא סובל מהפרעות מסיימות, אשר כתוצאה מהן מאבד הוא מדי פעם את השליטה על ידו.

★ ★ ★

חמדע כשרות השלום

אינדונאפוליס, ארצות-הברית, בי קשה עקרת-בית צעירה מהספריה העיר רוגית ספר "שילמד אותי איך להפנט את בעלי ולשכנע אותו לשטוף כל ערב את הכלים בלי חיכוכים."

★ ★ ★

חלכה ומעשה

ווינגטון, ארצות-הברית, נאסר על עתונאים להיות נוכחים בהרצאה שנית נה לפקדי ממשלה בכירים, על הנושא: "ה עתונות רשאית לדעת את הכל."

★ ★ ★

הכנמה צרית

ירושלים, התישב צייר לצייר מנגך רחוב עיור שקיבץ נדבות הופתע לי מראה העוברים ורבים שהטילו מטבעות לתוך מגבעתו הוא, בחשבם אותו לצייר מקבץ נדבות.

★ ★ ★

שיר המעלות

טוקיו, ערך דיר מיהו דאיו מזקר בתנאים הסניטריים של אולמות התיאטרון בעיר, הכניס לתוך אחד מהם מכשיר רים מטאורולוגיים, גילה עם תום ההצגה כי החום באולם קפץ בשלוש מעלות כל פעם שהרקדניות הופיעו בלבוש מופשט מן הרגיל.

★ ★ ★

באש ובמים

תל-אביב, לאחר שנוכח כי כל תח נוגיו, צעקותיו ונסיגותיו להחרים את הכדור לא הצליחו לסלק את קבוצת הנער רים ששיחקה כדורגל במשטח הדשא, פתח גנן גן העצמאות את ממטרות הגן, ראה ל הפתעתו את הנערים מתפשטים עד לתחתוניהם, ממשיכים את משחקם תחת מטר המים.

★ ★ ★

אצבע אלוקים

לונדון, שעתים אחרי שיצאה מבית הדפוס המהדורה הראשונה של הספר אש משמים, פרצה דליקה במחסן בית הדפוס, שהעלתה את הספרים באש.

★ ★ ★

צרת רבים

אינגלדור, ארצות-הברית, ביקש רי ברס סטיוורט רשות לבקר את חברו בבית-הסוהר, נכלא אף הוא כאשר גילתה המשטרה כי הינו מבוקש בגלל אי-התייצותו למשפט על עבירת-תנועת.

כאם מעצ'פים, חסכון פרס

בניק א' לדיסקונט בע"מ

בית ספר לניהגות

"החץ"

בהדרגת אברהם כהן ת"א, רח' מנדלי 6, מעכשיו גם שעורים על יספה

אל תחכה!

עד שיאבדו תעודותיך הי יקרות שאינן ניתנות לחילוף. העתק אותן קודם ואף פעם אל תיפרד מהאורגניזציה שרות מהיר, נקי וסודי הנך מקבל אצל:

פוטו-ברנד ח'פה, רחוב החלוק ו

עולם הצלילים

רבינו שניידר

תואטיוו דו-רה-מי

ג'ורג' ואל תחבדו להציג הסופרית המוסיקלית האמריקאית הראשונה בישראל

משחק הפיזמה

THE PAJAMA GAME

תא: ג'ורג' ואל אבוס וד'רד ביסל פונוס: 6-10.56 ריצור: אדכר ג'ורג' ואל

אורי סרט ומדים תמיר מנחם גולן ינהיב אופיקר קונרד מו יוסף קארל תפאורה: שרמה יורני כריאופיה: מיה ארמטה ורות הרים תחזור: יצחק גרדאציאני

הצגת בכורה 6-10.56 9:30AM 9:30AM 9:30AM

חמש בצל אהל אחד. חניכות גנ"ע, בנות פרברי תלאביב, בצל אהל סיירים, מכנס חטיבות גנ"ע תלאביב והדרום, ביער בן שמן. חברות הבנים הסתכלה מרחוק. מימין: נעלי הגדנעים בולטות מתוך אהלי הסיירים בשעת מנוחת הצהריים.

אחד השומרים הרגיש בתנועה חשד דה. הוא חזר מסיבוב בין אהלי הסיירים הנמוכים שהיו פזורים בין העצים. בתוכם היו מקוסלים, בשקי שינה, מאות נערים ונערות, רצוצים לאחר יום פעילות מעייפת. סה ושם לחשו עוד גחלי מדורות כבויות והשומר הקפיד לכסותם, לבל תפ" רוח שריפה ביער.

לפתע, הבחין בכמה דמויות זוחלות בין קבוצת אהלים שבקצה המחנה. מי שם? עצור! צעק. הדמויות נעלמו בצל האהלים. השומר מיהר לאהל המפקדים. העיר אחד מהם: "המפקד, ראיתי תנועה חשודה." הם מיהרו למקום. שום תנועה לא נראתה כי שטח. רק מאחד האהלים בקע מילמול קל. המפקד הרים את יריעת האהל, האיר בפנסו לתוכו.

היו שם יותר מדי אנשים. ראשים מתול"תלים ביצבצו מבעד לשקי שינה, התאמצו להיראות ישנים. היתה להם צורה של חד תלתולים בשק. לצערם, התברר שהיו שם גם חתולות. המדריך הפך את האהל, נזף בקול באנשים.

התמרמרה למחרת גנע"ית ברכה גרוס (14), תלמידה רמת-גנית, שעה שאכלה את ארוחתה בצל עצי בן שמן, שם התקיים בתחילת השבוע שעבר כנס חטיבות גנ"ע: "הדבר הכי חשוב למחנות של נוער זה הלילה. לבידור ולמוראל של החברה, גחון שהחברה תהיה מודרכת מבנים ובנות. אני לא מבינה למה בגנ"ע יש תקן, שבנים לחוד ובנות לחוד."

במרחק מטרים ספורים ממנה, בקבוצת אהלים של פלוגה מבני ישובי הדרום, עסקו

מה חודך שם? גנע"ים מישובי עולים בדרום, עוקבים אחר התחרות.

חתולים בשק

קדחת בצלחת. זה לא כמו אצל אמא, אומרות חניכות גנע"סיירים.

נערים ונערות במשחקי ספורט משותפים. יגאל דהרי (13,6), נער תימני מסולסל פי"א, עמד בצד והתבונן בעיניים עורגות ב"משחקים. "מהו שאני אשחק עם בנות?"

★ ★ ★

היו להם אותם המדים: חולצות ירוקות, כובעי חאקי רחבי-שוליים, וחגורי רות עם סמלי מתכת. הם דיברו אותה שפה. בין בתיהם, הפרידו אי אילו קילר מטרים. ואף על פי כן היו עולמותיהם של התימני מגאולים, והצברית מרמת-גן שונים.

הם יצגו שני חלקים שונים בתכלית של הנוער הישראלי. כי הנער התימני מגאולים, או עולה מרוקו מאשקלון, או בן הודו הי קטן מבאר שבע, השתיכו לנוער של ישראלי אחרת. שום תנועה נוער לא התענינה בהם כמעט, שום מפלגה לא אירגנה אותם. בערים הגדולות, נמשכו הויכוחים בין מדריכי תנועות הנוער על הפיכת הגנ"ע לתנועת נוער ממלכתית. בפרברי הערים, כי מעברות וישובי העולים הפך הגנ"ע כי תנועת נוער ממלכתית לעובדה קיימת. כי בהכרח המציאות, שוב לא עסק הגנ"ע רק בחינוך טרום-צבאי והכשרת חיילים לעתיד. לבני חלק ניכר מהנוער הישראלי, הוא אירגון הספורט היחיד שהם מכירים, התגורר עתה האינוכית היחידה.

השבוע הסתיימו בחלקי הארץ השונים כנסי חטיבות גנ"ע, מהם הוכנסו צברים מישובים ותיקים, בני קיבוצים ומושבנים לשק אחד יחד עם בני פרברים וישובי עיר לים. משך יומיים, חיו זה בצד זה, אכלו, יבדו ובילו יחדיו.

לא היה זה מסע הישגים, גם לא תצוגת כוח. היה זה הצעד המבוסס ביותר להסרת המחיצות של דור המחר.

שושנה דמארי ביוהנסבורג
שחורה אני ונאווה — ללבנים בלבד

(בומבה) צור וגדעון זינגר הקימו
השבוע להקת ביידור זעירה חדשה.

★ ★ ★

אומב לעשות חדש

אחרי חודשים 12 קונצרטים בדרום אפריקה חזרה שושנה דמארי לישראל, כשסיכומה העיקרי: שלא נפגעה בשום צד רה שהיא בגלל צבע עורה השחום. שושנה הצטלמה בבית-קפה ליד שלט: "ללכנים בל"

פסוקי

● שרתי החזן גולדה מאיר, בתגובה על פרשת היריות ברמת רחל: "ממשלת ירדן ומטה הלגיון אחראים גם למצבם הפסיכי של חייליהם."

● ראש ממשלת ישראל דוד בן-גוריון, ביובל ה-70 שלו: "כל דברי ההערכה וההוקרה אני מייחס ל'אמא ולאבא שלי זכרונם לברכה, אשר מהם בא לי כמעט כל מה שיש בי. רק השגיאות שעשיתי ושעשה בחיי הן שלי."

● הרב יהודה לייב הכהן מייזמן, יוזם הרעיון לחידוש הסנהדרין בישראל, בברכו את בן-גוריון ל'יובלו: "הוא דומה לסנהדרין, בשני קטן — הסנהדרין מורכב מ-70 זקנים, ואילו הוא הינו זקן אחד בן 70."

● נשיא החסידות הציוני נחום גולדמן, בהסבירו מדוע הוא מרבה בנסיעות "לכל ארץ צויתבל": "זו תוצאה של הגיאוגרפיה היהודית."

● שגריר ישראל בארצות הברית אבא אבן, על רכישות ה'נשק האחרונות': "עכשיו יישן שרה-בתחן דוד בן-גוריון יותר טוב בלי לוח, אבל שרה-אוצר לוי אשכול נדון ללילות נדודים רבים."

● העיתונאי רוי אלפמן, ה'ידוע יותר בכינויו 'דוד קורטני', כי נמקו את הפסקת עבודתו בגירוזאנס פוטס, בו כתב את המדור סור ראשון מזה 11 שנה: "לעיתון יש דעות משלו, ולי יש דעות משלי."

● ח"כ מנחם בגין, בנאומו לפני האיגוד הפרלמנטרי הצרפתי: "זו הפעם הראשונה שאני מופיע בפני פרי למנט לא כאיש האופוזיציה."

לברכה - בעלי-בית

שרה-פנים ישראל ברייהודה, שנסע בדרכו לשיבת הממשלה בירושלים, נאלץ לחנות שעות אחדות בדרך, בגלל תאונה שחסמה את התנועה בכביש. ירד ברייהודה ממכוניתו, החל לסייר את מקום התקרית ופגש בשרה-מסחר והתעשייה פנחס ס"ר, שנעצר אף הוא בדרכו. הסביר ברייהודה לספיר את פשר סיורו: "אני רוצה למסור דו"ח ממקור ראשון לשרה-תחבורה משה כרמלי... זמן שור, איש הנהלת הסוכנות, שבא להבראה לבית-רמז בוכרון יעקב, גרם הפתעה עצומה לשאר המבראים כשקפץ יום אחד לברכת-השיחה של המוסד בעודו נעול בנעלי-בית... חבר אחר של הנהלת הסוכנות מטעם מפא"י, אריה דובקין, לא גרמה מרוצה כלל כי שהחלט להוציא מן ההנהלה את גלורא יוספסל, שעבר לתפקיד מוכיר מפא"י. טען דובקין: "לא ייתכן שהעניינים בסוכנות ישתורו עם שור ויתפתלו עם נפתלי... אגב, לאחר שיוספסל איש-הכספים תסס כי מוכירות מפא"י את מקומו של ח"כ יונה כסה, הגיב אחד העיתונאים: 'קודם היה במוכירות כסה, מעתה יהיה כיסוי'... כי כסית מרננים, שעבר חתול שחור בין ה' מבקר התיאטרון התמוצתי של הארץ ד"ר חיים גלמזו לבין עורך המוסף הספרותי ד"ר יעקב חורבין. מקור הרינון: גמזו חדל לכתוב ביקורות ארוכות כאורך ה' גלות בדף הספרותי והחל להסתפק בטור קצרצר בגיליון אמצע השבוע, ואילו במדור הספרותי החלו להופיע ביקורות חתומות בידי הורבין עצמו... כשנשאל ראש עיריית חיפה אבא חושי מדוע אינו מצ' טרף אישית לטיול והדרת פני זקן, המארגן עלידי עירייתו, הסביר: 'אצטרף רק כי אשר איהפך לסבא חושי'... אגב, בחיפה עשתה לה כנפיים הבדיחה הבאה: מדוע יש בחיפה יום האם ואין יום האבא? כי יום האבא הוא כל השנה כולה... את מבי צע והדרת פני זקן החליט להנהיג גם מרדכי סורקים, ראש המועצה המקומית של כפר-סבא. נימוקו: 'שם המקום מ'חיבו'... לאחר סילוקו של משה ש' רת, החל ראש הממשלה דויד בן-גוריון יון בפעילות נמרצת גם בשטח הלשוני. עובדי מוזיאון צה"ל קיבלו לא מזמן הור' ראה להחליף את שם המוסד למוזיאון צה"ל. סוגים רבים של טפסים הודפסו מ' חדש כדי להכניס בהם את התיקון ה' חיוני... אחד מעובדי משרד-התינון הס' ביר השבוע כיצד יכול היה שרה-חייגון זלמן ארן להרשות לעצמו חופשה ממו' שכת: 'מה הפלא? שר שיושב על שני ת' תימו'... בשבוע שאחד השבועונים הק' דיש כמה עמודים למאמר גלהב לשבחו של לוי אברהמי, מפקד משטרת ירושלים, ואשר ממנו הושמט כל קטע שלילי, הפיצה אשתו של אברהמי כרוז חתום על ידה, בו דרשה מן הקהל לתת מודעות לאותו שבו' עון ולחלום עליו... השחקנים יוסף

מבריק, היא מטילה עלי להציג את מכתבה באור הנכון. אבל, אומרת היא, חלילה לי מהציגה באור נדוש. כי היא שונאת את הנושיות, עיפה מן העולם הנדוש והאדיש.

אינני יודעת אם זה נדוש או לא, מה שאני עושה למכתבה, גם לי אין חשק היום להשחין שכל ועט. מכל מקום, אותה צעירה בת 20 ומורת צה"ל בישוב מרוחק בדרום, רוצה לה' כיר, דרכי, אנשים שיש בהם יותר מאשר רצון לבנות, לצאת לסרט ול' מלא את יום עבודתם.

"החיפוש אחר התכונות עם צעיר'ים משכילים לומדי אוניברסיטאות", אומרת היא, "הוא דבר שבאופנה, ר' מובסתני שרבים בין הכותבים אליך מציניים פרט זה. אינני מתביישת בכך, כי לי הלימודים, ההשכלה, הינם כאחור לנשימה, לא חפוש אחרי אופנה. דבר'ים אלה שכתבתי מסוכנים הם, כיוון שהם מצללים כמוזיפים, וחבל מאד אם כן ייראו הדברים בעיניך."

★ ★ ★

גבוהה ביותר, ההשכלה

ברוקלין גם היא לא נעדרת היום מן הנקודות המרוחקות של הארץ. (990/1045) הנמצא שם, מסעמים שר' נים' מספר שהוא בן הארץ, שהש' כלתו גבוהה ביותר, אבל יחד עם זאת הוא מוכן להואיל להתכתב, כי פשוט אני לא רוצה לשכוח את החיים בארץ. הוא בן 24 וגבוה. תארו לכם איזה ענק הוא צריך להיות, עם קומה גבוהה והשכלה גבוהה ביותר.

★ ★ ★

סוס (רא) למכירה

מתרה בי (990/1046): אני מקדימה ומהירה אותך מראש: מכתבי אינו מקורי, אני אינני מיואשת כלל מהחיים, וגם אינני מוצאת דבר נעלה בעצם הימצאי עלי אדמות. הכ' תב שלי אינו יפה (זה לא נכון) ושפתי איננה עשירה כשאני כותבת מכתב... מכיון שאני כואת, הייתי רוצה להת' כתב עם בחור עירוני בן 19-18. יותר מזה לא אפרט, משום שאני עומדת לקנות כאן סוס. רק אוסיף שאהיה יותר מרוצה מהקשר אם הכותב אלי יהיה בעל השכלה.

אני עצמי בתי 16, ואף על פי שאין אישור מידידי האמר שאני יפה ומעניינת מונח בכסי, אינני מתיאשת לגמרי כשאני מציצה בדמיתי שבראי — אני עושה זאת לעתים קרובות — וגם כשעלי למהל שיחה או משהו בדומה לזה... לפי הרוח השוררת במ' דורך, אינני מתכוונת לקבל מכתבים אחרי מין דבר שכוה, ואף על פי כן אני מודה לך מאד ומבטיחה לך שלא אפיל את עצמי לירדן אם לא אקבל אף מכתב. חוץ מזה אני יודעת לש' חות."

היא חבובה, לא? שכחתי לציין ש' היא קיבוצניקית.

מה דעתכם על זה?

מושב אחד לפני הכסא בו ישבו באומבוס מס. 11 (ירושלים) ישב בחור אחד ועיין בהתעמקות במאמר פוליטי בעתון יומי. מחת לבית שחוי בלט העולם הזה. חברתי (כך, האז) כמעט ונפלה שבי אחרי זוג עיניו כאשר היפנה, מן הסתם, את מבטו לעברנו. כמעט, משום שהוא התכוון לרדת שלוש תחנות לפנינו.

כאשר התכוונתי לרדת, הבחנתי לפתע בארנק שנח בזוית המושב בו ישב הבחור. כאשר לקחנוהו והחלינונו לפענח את הכתובת, בה הוא גר, עלו מאסצינו בתוהו. מלבד שבעים וששה גרוש ושתי תמונות של נערות והתמונה המשוגרת פה, לא היה דבר בארנק.

אני מניחה שבפרסום תמונת ארבעת המוסקטרים, אוכל להחזיר את התמונה לבעלה ואולי להשיג גם פגישה קטנה לחברתי... (ז)

מה שאני לא מבינה, הוא מדוע, למשל, לא שלחה את תמונת הנערות.

עלי לבקש קוראים רבים להתאזר בסבלנות עד אשר יראו את עצמם בסדור זה. לאחרונה, ייתכן בגלל סוג האחור הנעים יותר, אני מוצפת לגמרי מכתבים. ועל כן, כפי שאמר בוין המנוח, אל תדחקו אל ראש התור.

★ ★ ★

מנסו של ריזנס

טוב לקרוא, מדי פעם, מכתבים כשל (990/1043). זה מוציא את הציניות מ' מפרשיר.

"מכתב זה", אומר הוא, "נכתב אליך בידי בחור הבו לרומנים זעירים ואף על פי כן קורא אותם. שונא את העולם הזה כמו ששונאים אנשים רבים את הראי המראה את פניהם המוש' חתים, ובכל זאת קורא אני את העולם הזה ממדור הקולנוע עד דברי העורך.

"הנני משוכנע כי חלק מן המכתבים — לפחות הנחמדים שבהם — הם מ' תוצרתך העצמית, ומן המכתבים שאת מקבלת באמת, את נהנית הנאה מרובה ומשתפת בהנאה את בעלך או החבר שלך — ואף על פי כן נזקק אני לעזרתך. אם את מחבבת פראוזה, אומרי: היי בידי פנס מאיר בחיפושיו כדיוגנס אחרי אדם. אם שונאת את פראוזה, אומרי בפשטות: רותי, קשרי אותי עם אדם המוכן להתכתב אתי כדי להחליף רשמים ודעות על מיליון ואחד דברים.

"העניין הוא בזה שהתחשק לי לפתע להיות ציני, והתנדבתי לספר להדריך ישוב עולים. אינני מצטער כלל על צעד זה, אלא שלעתים קרובות מדי אני מרגיש את עצמי כאדם על אי בודד. אוהב אני מאד לעבוד, אך כאשר אין עם מי להחליף מלה על העבודה, הרי היא מכבידה לעתים.

"הנני בחור בן 28, ספורטאי, משכיל למחצה, בעל שגרון פרטי לעבודה מ' עניינת, התחביב העיקרי: האדם אוהב אני להכיר אנשים. בחיים, בספרות, בתיאטרון, בסרט הקולנוע. אוהב אני את החיים ולהוט אחרי התיאטרון, ה' קולנוע והספר, במידה והם מספקים באדם בכנות.

"מה אני דורש מכותב מכתבים אלי? ובכן, אין לי כל דרישה לגבי גילו או מינו של האדם. אף כי רצויה יותר בחורה. אינני שונא גם את העיר רוניות, במידה ותחת שיכתב הצבע התפורה אפשר עוד לגלות את האדם."

★ ★ ★

אורות גנוזים

(990/1044). אומרת שאין לה כל רצון לנסות להשחין את שכלה ועטה כדי להוציא מתחת ידה העניגה מכתב

שרדנים

מחצית-הידור

בטרקלין דירתו המרווחת של שחקן התיאטרון הקאמרי יוסף ידן ברמת-גן, ישבו באפלולית תריסר גברים ונשים והאזינו ב"שלוה לקול שבקע מן הגרמפון החשמלי — קולו של השחקן צ'ארלס לוטון, כשהוא קורא פרקי תנ"ך. רק בנפשו של אחד הדיוקנים הטילה ההאזנה סערה: היה זה עמיקם גורביץ', קריין קול ישראל לשעבר. בניגוד לקריאה היבשה, הדיוקנית וחמור רת-הצורה הנהוגה בקול ישראל, קרא צ'ארלס לוטון את סיפורי המקרא בניחותא, כי אילו סיפר למכר מאורע שאירע לנגד עיניו. בתארו את השיחה בין נוח לאלוהים, ערב בניין התיבה, הירשה לעצמו נימה מ"שעשעת של אירוניה דקה, ואילו בהרצאת הקרב שבין דוד לגוליית החל דובר בקצב מהיר, כקריין המתאר תחרות איגרוף ישר מן הזירה. הרושם היה כביר: האותיות ה"מתות" הפכו לסיפורים אנושיים מרתקים, שופעי מאורעות וחיות. "התנ"ך כאילו נגלה לעיני בפעם הראשונה", אמר גורביץ' אחר-כך.

הוא נזכר בתקליט זה, כשהוזמן עליידי קול ישראל בשבוע שעבר להקליט סידרה חדשה של קריאות בתנ"ך, לצורך שידור פרקיהיום, לפני החדשות של שעה תשע. אם כי הוא קריין תנ"ך וחקיק ברדיו, הח"ל גורביץ' הפעם לא ללעוס תבן לעוס, אלא להכין מחדש את קריאת הפרקים, ל"הפיח בהם רוח-חיים.

בקול ישראל לא נתקבלה הצעה זאת בהתלהבות רבה. ברוך שיין, הממונה על מדור ההתייחסות, לא שש לשנינויים מהפכניים, בהיותו נאמן למסורת המאובנת של שירות השידור. לבסוף הושגה פשרה: עמיקם גורביץ' הורשה להתרחק קמעה מהנוסח ה"חדגוני והשיגורתי של הקריאה, בתנאי ש"ימשיך לשמור מכל משמר על ההטעמות המקובלות.

השבוע החל קול ישראל בשידור הפרקים החדשים. אמר אחד המאזינים: "אין זה עדיין תנ"ך ביומנו, אבל הוא איננו ר"חוק כבר מרחק של אלפים שנה. הוא עבר, כאילו, את חצי-הדרך."

מה נשמע

תוכניות אלה, מתוך שידורי השבוע הבא, עשויות להיות מעניינות:

● **צילוליותן** (יום ד', 10.30): קול ישראל — השבועון המוסיקלי העובר עם הנהגת שרון-החורף לשעה מאוחרת יותר, יכלול מלבד חדשות, תסכית קצרצר של ר"הודו פרדס בשם גילגול של תקליט ו"שיחה על קבוצת זמרי העם האמריקאית להקת הנודדים.

● **הקהל והעיתונות שואלים** (יום ה', 7.35): קול ישראל — והמנהל ה"כללי של משרד-הפנים ישיב בפס דו-עם.

● **בכנסת ובוועדותיה** (יום ה', 8.30): קול ישראל — התוכנית המתחדשת עם חירוש מושבי הכנסת עברה גם ליד עורך חדש, ארי אבנר, במקומו של צבי קנר, מנהל מדור החדשות. למרות זאת, יש לחשוש לליקוי הישן של התוכנית: הקדשה האכסכוליסטית לנאומו ח"כ מפא"י.

● **בניחותא** (יום ו', 8.10): קול ישראל — בתוכנית שתוקדש לרקודנית איז אדורה דונקאן תופיע חנה מרון בתפקיד הראשי, ולצידה — שרגא פרידמן בתפקיד האמרגן סול יורוק.

● **שירי עמים** (יום ו', 10.30): קול ישראל — הפעם: שירים ספרדיים.

● **המסך עולה** (יום ב', 8): קול ישראל — סיפורי-המתח הקלאסי של אוסקאר ווילד, פשעו של הלורד ארתור סאויל, בעיבודו ובכימויו של מיכאל אוהד.

★ ★ ★

המאזין הזהיר לא יפתח את מקלטו ב"שעת שידור התוכניות הבאות, העלויות להסביעו בגליש-יעמוס:

● **למען בריאותך** (יום ג', 7.35): קול ישראל — "כל ישרן, יתעמל" — ואל תאזין לקול ישראל.

● **השבוע באו"ם** (יום ג', 11.10): בלילה: קול ישראל — מתחרז עם ש"עמוס.

מוסיקה

פסטיבל המיתרים

בעייתם של גיו סימון והרמן ברלנד הר"ת דומה לבעייתם של רבבות צעירים ישראליים אחרים: מה לעשות בשעות הפנאי? באולפן לעברית, שם נפגשו גיו הבלגי והרמן האוסטרלי, היו תמיד עסוקים. אך משעזבו את האולפן ועברו העירה, גילו כי מלבד תנועות-נוער לילדים וחוגים-מפג"לגתיים לא היה לאן ללכת מלבד בתי הקולנוע ובתי הקפה.

הם יסדו את מועדון סוף-השבוע האבוד — מוסד שנועד לפתור את בעייתם. הם הר"ת פיסו טפסי הזמנה, פירסמו מודעה בעתונים, הזמינו את הקהל הרחב למיבצע הראשון של המועדון: פסטיבל גיטאות, בעיר ה"עתיקה של עכו.

גם פילוסופים וחמורים. בערב ש"ב"ת שעבר התאספו המשתתפים — כמה עשרות צעירים וצעירות — במסעדתו המ"ע

על חומות עכו. עירוניים ואנשי כפר שבאו להשתתף בפסטיבל הגיטאות יושבים על מדרגות חומת העיר העתיקה של עכו, ליד החוף. חלק מנגן, השאר מקשיב או מזוהה את המנגנים בשירה. החלק המעשי של המיפגש — הניגון — התחיל עם ערב ונסתך ללא הפסקה כמעט עד לאור הבוקר. רק אי פה אי שם, נתפסו כמה מן הצעירים לנמנום קצרצר.

יוצאים לים. בארבע לפנות בוקר, עולים באי הפסטיבל לשתי סירות, לשוט במיפרץ הרונג. השירה והניגון נמשכו כל הזמן, כשמדי פעם נטש מישהו את הגיטארה שלו כדי לטבול בים ולעלות שוב לסירה. ערפילי הבוקר לא הפריעו למנגן להשתתף בזמר עם צרפתי.

בד", אירחה בהצגותיה בקיפסאון מאות צופים בניית-ערובת, אף שהצגותיה ביוהנס-בורג נועדו לקהל "לבן" בלבד. דברי ה"מבקרים (הלבנים) בעתונות (הלבנה) של דרום-אפריקה היו פה (לבן) אחד גלה בים... נקודת-השיא של הביקור היה ראיון שנתנה שושנה ברדיו. כשנשאלה על ידי המראיין: "ספרי לנו משהו על עצמך?" ענתה: "אני קטנה, יפה, שחומה, בע"ל עיניים שחורות נוצצות ושער שחור מקסים"... מיבחן פופולריותה במדינה הדרומית היפה: ביוהנסבורג ניגשו אליה אליה שתי נערות באולם בית-המלון, ביקשו את חתימתה, אחרי שהשווה אמר להן שזו "אמנית". שושנה חתמה להן בעברית, שאלה אם הן יודעות איזה שפה זאת. ענו השתיים, במקלה נלהבת: "מה, את שור שנה דמארי?"... בקושי מיוחד במינו נתן קל הסופר חיים חזן, מחבר יעיש. הוא מרבה לבקר בבתי-כנסת של תימנים ושל כורדים, כדי לקלוט את ניב דיבורם המיו"חד. "אולם", טען חזן, "בכל פעם שאני בא, הם מבקשים להתהדר ולדבר דווקא ב"עברית מערבית מצוחצחת"... בכל זאת, הצליח חזן לקלוט מפהם של תימנים בדר"ח מהמפלגה: מעשה בתימני שהלך ברחוב עם בנו הקטן, ופתאום נפל הפעוט לשל"לית והתלכלך כולו בבוץ. אמר התימני: "לעזאזל! במקום לנקות את הילד הזה, כבר יותר קל לעשות ילד חדש"... במאי התיאטרון הקאמרי יוסף מינצ'ה החל ה"שבוע הבכנות קדחתניות להסרת המחזה הוא הלך בשדות. בימיו הסרט יעשה ב"שיתוף עם איוון דנגיאל, וכבר גויס למטרה זאת סכום של 70 אלף ל"י (שהוא כמובן רק טיפה בים). ייתכן שבאחד ה"תפקידים הראשיים תופיע השחקנית חיה הררית (ראה כתבה)... הצעיר הישראלי יעקב שטיינהארט, וזה בפרס הרא"שון לפיתוח-יצע בתערוכת אגודת מפתח העץ הקאליפורנית, על יצירתו משה... מרכז ישראלי בלתי-רשמי נפתח בהולאנד בביתה של קריינית קול ישראל לשעבר רות שפירא, מגישת תוכניות נבששת, הנמצאת עתה עם כעלה ש"עיה סמילן ב"שירות דיפלומאטי בהאג. הישראלים בה"לאנד באים לבית זה כשם שהם באים ב"פאריס לקפה סלקט.

השבוע

● **הסופר משה שמיר**: "סיסי מתנו צריכה להיות: תנו לשלום מה שאתם נותנים למלחמה."

● **העיתונאי יובל אליצור**, בצטטו בראש מאמר על המנגנון את שרה-החבורה המנוח דוד רמז: "פקיד בישראל משול למסמר תקוע בקיר. אם יש לו ראש — אפשר להוציא. אם אין לו ראש — לעולם לא תוציא."

● **החידונואי שמואל רוזן**, ב"צטטו בקול ישראל תלמיד אלמוני: "מי היה נאפוליון? החתיך של דוירה."

● **השחקנית דבורה קר**: "כל האנשים החשובים בעולם הם בעלי מח"לות עצבים. אולי עלי לחדול לרחם עליהם ולהתחיל לרחם על עצמי — על שאני כל כך גורמאלית."

● **נשיא ארצות-הברית ד"ר ווייט ד. אייזנהאואר**, על הדייג: "זהירות! היא התכונה החשובה ביותר בדייג — ביחוד אם אתה הדיג."

● **נשיא ארצות-הברית לש"עבר הארי פ. טרומן**: "איני מת"פלא על שעמים אחרים אינם מבינים את שיטת-הממשל האמריקאית ואת טיב היחסים שבין הנשיא לקונגרס. לפעמים גם הנשיא והקונגרס אינם מבינים זאת בעצמם."

● **הכוכבת מארלן דיטריך**: "האופן שבו הגברים מתבוננים בי מד"כיר לי התחרות טניס. רק שבמקום מימין לשמאל, הם מתבוננים בי מל"מטה למעלה."

● **הכוכב אורסון וולס**: "הס"טטיסטיקה מוכיחה שמספר האנשים הנהרגים בתאונות-דרכים גדול בהרבה ממספר הזוכים בזכייה הגדולה של מפ"על המיס. בכל זאת מאמין כל אדם כי הוא לא ייהרג בתאונה ויזכה בהגרלה."

לאן מחוסאן?

(המשך מעמ' 3)

רכבת זו מובילה למקום בו תאמר יש ראל לסגן-אלוף בקאהד: או — או. או מלחמה מיידית, או שלום מיידית. או פריצה אל חסואן תוך יומיים, או פגישת תוך 48 שעות בין גמאל עבד אל-נאצר ודוד בן גוריון במקום ניסראלי, נניח באי בריוני, בחולות-הנופש של המר-של טיסו.

אם מלחמה — הרי מלחמה עד להפלת המשטר הקיים. אם שלום, הרי שלום מר-חיקלכת, שלום שגם השליט המצרי יוכל להתפאר בו, שלום של השתלבות במרחב, של ניסראלים אסיאתי, של פתרון בעית המליטים.

גם הרכבת הזאת אינה עוברת בחוסאן, היא יורדת דרומה, הרחק מהרי חברון. ישנן עוד כמה וכמה רכבות אחרות. אין אלה הרכבות שאני עצמי הייתי מבקר לנסוע בהן, ולא הרכבות של המנהג מד-נית בעלת-מעוף ונשימה ארוכה בדרך ל-שלום. אלה הן הרכבות המתאימות ללוח-הזמנים ולכושר-המשיכה של ההנהגה הקר-מת במדינה, אחרי שהנהגה זו כבר הגיעה לתחנה האומללה בה היא נמצאת עכשיו. כל אחת מן הרכבים האלה היתה יכולה להיות „הגבה“ נכונה למעשה התועבה ברמת-רחל. כי התגובה ההולמת אינה „ביעור קן-מרצחים“, אלא שינוי פני המרחב — ויצירת מצב בו שום חייל מטורף או שפוי לא יהיה מסוגל ללחוץ על ההדק במרחק של כמה מאות מטרים מבירת ישראל.

★ ★ ★

כל נסיעה, בכל כיוון, מחייבת את גבורתו של החייל העברי. אפילו אם לא יהיה צורך להטיל לתוך המערכת, כפי שכולנו מקדים בכל לב, הרי המשקל שלו יהיה תמיד מונח על כפות המאזניים. כל עדין לא יתכן שום שלום. הוא יהיה תמיד הקלף האחרון ביד. אולם הרי הוא ידו של המדינאי.

לכן אין דבר יפה יותר מגבר-רתו של החייל.
ולכן אין דבר מפוכך יותר מא-שיר איחולתו של המדינאי.

ליל חוסאן

(המשך מעמ' 7)

אחת אחת, קמות החוליות מנקודות האס-תערוך ותודרות לבנין. ההפתעה כמעט מוחלטת. תוך שניות, טהור הבנין כולו. צרור רימון עוד חדר. כוח-משנה שנשאר בחור, גילה כמה מאנשי המשטרה שניסו לתפוס עמדות בחור. לפני שהספיקו להתארגן, כבר חוסלו. שום שברי לא נלקח בכל הפעולה. האויב ברח או נהרג.

אולם הפעולה לא היתה יכולה להתחיל בדיקדוק כזו, לולא הבטיח מפקד הכוח כי שום תגבורת ירדנית לא תפרע לו בביצוע המשימה.

משני כיוונים, ניסו מכונות של האויב להגיע למשטרה. ראשון הגיע לאוני-רובר צבאי, ובו מהג וקצין. המארב פתח באש. הנהג נהרג במקום; הקצין התחבא מתחת למכונת. הוא חיכה שם עד שהתקרב אחד הלוחמים. ירה בו מאקדחו. הלוחם נפצע ברגל. צרור שני שם קץ לחיי הקצין. סגן-משנה צעיר.

הכוח השני היה רציני יותר: שני משורי-ינים ושלושה גיפים. הם התקדמו במר-הירות, בלי אורות. מפקד המארב נתן להם להתקרב. כשהם מגיעים למרחק 20 מטר הוא נותן פקודה לבאוקה לפתוח באש.

פצצת הבאוקה החטיאה. אך נהג ה-משורין נבהל, סובב את ההגה בכל כוחו שמאלה, ונסל לחאדי. המשורין השני הגביד את המהירות. פצצה שניה הפסיקה את התקדמות כל הכוח.

קרב האש הדרמטי והמהיר שכך באותה פתאומיות בה התחיל. נוסעי המכוניות ה-נותרות של השירה נטשו את רכבם על הכביש והסתלקו חזרה לכסר. המשטרה הושארה לגורלה.

★ ★ ★

רי חוסאן התקרב לטיסו. בזו אחר זו נאספו היחידות מעמדותיהן והחלו מתארגנות לנסיגה. מסען הגיון של חוסר נפץ הפך את בנין האבן של המשטרה לתל-חרבות שטוח. חיל הרגלים התקדם חזרה לבסיס. אחרי בא הטור הממונע כאבסתה. אולם לא היתה דרושה כל אבסתה. ה-אויב לא חשב אפילו להשיב בהתקפת-נגד. בשעה 03.40 עבר הכוח האחרון ב-חזרה את מחסום האבנים הממונע, שסימן את גבול כרדן.

כצא' ליל חוסאן

מלוי „גלובוס“ (ו' מים - FINE)

(1) מתאים גם לכל עם כדורי אחר
(2) מתחיל מיד ללא כל קושי בכתיבה
(3) מבטיח שמוש ארוך וחסכוני יותר

העט הטוב ביותר בידך - הוא העט המצויד במלוי „גלובוס“

גלובוס

פרס עשר לירות

יוגרא השבוע בין כל פותרי תשבץ „העולם הזה“ 990

9	8	7		6	5	4		3		2	1
		14			13		12	11			10
		19		18	17		16			15	
			24			23	22			21	20
		28		27			26			25	
		33			32			31	30		29
			38		37			36		35	34
		43	42		41			40			39
	47			46			45		44		
				52	51			50		49	48
		58			57		56	55		54	53
				60							59

מאונך: 1. חודש החנוכה; 4. מלך סוריה; 10. כלי קטן; 11. ידיד; 13. חס ושלום; 14. ממנה נראה חזה; 15. בעל תפקיד משעשע; 17. רמת-גן; 19. אדר ללא התחלה; 20. אוסני הפלדה; 22. נהר במרכז הארץ; 25. האותיות הקדומות לרוב שמותיהן של אניות; 26. מאכל שבתי; 27. לא שכיח; 30. מגיבורות מגילת רות; 32. סומך של מים; 344. סימן הרבות; 36. חורשה; 37. דמי לה; 39. מוזכר ההסתדרות; 41. מוסיקאי; 42. זהב; 44. כמות מקובלת; 46. קללה; 48. מקור הכנסה ממשלתי; 50. הדוד מבורמה; 51. ספר; 53. מספר מקרה; 55. בו הוסכים הוותים לשמן; 57. חצי סיסמת האצ"ל; 58. חודש האבל; 59. כיפת ראש; 60. תושב יוגוסלביה.

מאונך: 1. אריה; 2. סכום; 3. קומפוזיטור; 5. מרסן את הסוס; 6. נחל ביהודה; 7. כלי בשחמט; 8. עובר בצאתו לאויר העולם; 9. סקנד; 12. אחי אונו; 15. גוש ארצות מורחה מאיטליה; 16. אגודה שמרנית היה בזכרון-יעקב; 18. יחידה בחיל התותחנים; 21. ארגון לאשראי; 23. חצי מורה; 24. מספר הפסוקים בדברי הימים א'; 26. עבודה זוהי; 28. ירושלים; 29. הספורט שיבוצע הסתיו במלבורן; 31. גדול הסופרים העבריים; 32. מוטב שלא יהיה בכיס; 35. תערוכת בולים; 37. מסורת מקובלת; 38. חייב הפועל המזרחי; 40. הברה היוצרת שמות עצם; 41. חכם שאין לו ראש; 43. נכרי; 45. מטבע קומוניסטי; 46. עובד במכס; 47. תחביב; 49. סופה עיונית; 52. באיכוח; 54. גיבור הפלמ"ח הוא כזה „עליסר דובי“; 56. לא עכה; 58. ביגיי לעמוס בן-גוריון.

פרס עשר לירות

העולם הזה

באריכות ילי ילי

מוזמנים משתתפים. יחד יון הקוראים הפסתתפים בעמוד זה יזכה ידי טבע פרס של כו ל"י הזוויה העבות הוא בשה רוסציק, תל אביב, דרך חיפה 9

החזון

אחד מפקידי ההסברה הנלהבים ביותר של הקרן הקיימת לישראל הזמין פלאקאט לכבוד סקס נטיעית של היער ע"י שם הללי השואה. יק ב"ע האדרון ממש נמנעה הוצאת הפלאקאט לאור, אחרי שמישהו הבחין שבכתובת יש משהו מזוה. הפלאקאט נשא במרכזו סיסמאת ענק: "יער הקדושים — חזון שהפך מציאות!"

בזקוקים

חוחאן מצטער

סדום ורחבה. הוא יושב במחבוא, כי שראה ערבי בעל שני גמלים מחקרב אליו. מיד הרים את רובהו ופקד על האיש לעצור.

הערבי נשא בידו צרור קטן. חוחאן היה בטוח שזה כסף, ירה בו והרגו. אולם כשפתח את הצרור לא מצא בו אף פרוטה אחת. לאכזבתו הכליל רק גרעיני חיטה.

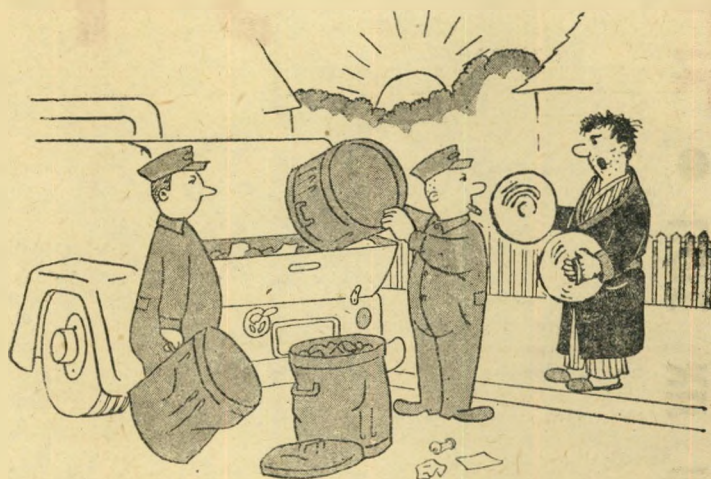
יגון עמוק הצטייר על פניו של חור חאן כשסיים את סיפורו. "חבל", נאנה, "על הכדור".

אריה מאירסון, סדום

סרט ישן

פעם, כשהחברה עבדו עבודת חזון ב" משק גבולות, הגיע לשם סרט. תפסנו מקומות בזמן ואחר כך כיבד את ה" אורות. על הבד הופיע האריה של מסי רוג'ודוויי-מאיר. או פרץ יוסי בקרר אה: "את הסרט הזה כבר ראיתו" ר' הוא קם והלך לחזרו, כולו מאוכזב.

אחר החברה, ניר-יצחק

"לא איכפת לכם שגם אני אצטרף?"

הערות-שוליים

שלטונות ירדן טענו כי החיל שפתח ביריח ברמת-רחל היה מטורף...

...על זאת אמר כבר שקספיר: "יש שימה בשנעין זה."

★ ★ ★

ההתקפה על משטרת חוסאן עירערה את מעמדו של המלך הירדני...

...כי לא לעולם חוסאן ולא לעולם חוס ייג.

★ ★ ★

תואר מתאים לכמה וכמה מאישי הציבור במדינת שהיו מעורבים לאחרונה בשערוריות שחיתות:

...עסקנדרל.

★ ★ ★

איך לקרוא לחייל הנח"ל שעבר קורס צניחה?

...מוצנחל.

★ ★ ★

נבחרת הכדורגל הפסידה בהונג'קונג, נבחרת השחמט הפסידה במוסקבה, נבחרת הכדורעף הפסידה בפאריס, נבחרת "מכבי" הפסידה בניו-יורק...

...אבל סיכום זה בעצמו הוא בכל זאת שיא עולמי.

שלושה

בחסקה

אחת

תוכנית ערוכה ביד

תצחק אם תשמעני

תצחק אם תשמעני: נמצאים א' תנו פה מיטב המוחות המבריקים ש' בכלל לא התכוונו. במקרה אספנו אותם ברחוב ברגע האחרון לפני השידור. קר' דם כל אבקש את המשורר אהרון גר' יאיר לחבר תוך חמש שניות שיר על הנושא — סואן...

אהרון גר' יאיר (מפסיק אותו ב' אמצע): אין לי צורך בחמש שניות. השיר כבר מוכן. בבקשה:

כן, רצית רק סואן
אבל לי יש שיר על עץ.
כי מוטב עצים לחטוב
מאשר שירים לכתוב.

ועכשיו הפזמון:

מה זורם בתעלה —
דם או מיץ עגבניות?
אין מקום לבהלה.
שקט, בן-אדם.

תצחק אם תשמעני: ועד שה' קומפוזיטור מרק לביארי יתאים לשיר הזה את המנגינה המקורית של "מאמבו איטליאנו", נעבור לחסקה השנייה, שבה שוטים... סליחה, שטים... העיתות נאים צפריאל גברוני, נדנדן בן-המוק, שלומיאל זורנפלד, שועל ביבר ואמ' נון הכינעים לי. סידרת השאלות הרא' שונה נקראת בשם "על חוד סכין" הגילוח". השאלה היא כזאת: אחת יו' שב בבית בכורסה, ופותח את הרדיו ש' משדר את "שלושה בחסקה אחת", כדי להירדם סוף סוף. פתאום נכנסת אשתך, סוגרת את המקלט ואומרת: "עלינו ל' לכת מיד. הבטחתי לבקר את הורי". השאלה היא — מה אתה עושה?

נדנדן בן-המוק: אני הייתי סר' גר את הרדיו ומתחיל ישר מהגויעל' נפש.

צפריאל גברוני: הייתי הולך ב' רצון. כי את החותנת שלי, כמו את "שלושה בחסקה אחת" אני יכול ל'ש' מוע תמיד בשידור חוזר.

שועל ביבר: "אין טוב בלי רע", כמו שאמר הבעל אחרי שאשתו סגרה את השידור של "שלושה בחסקה אחת" וסחבה אותו לביקור אצל התותנת.

שלומיאל זורנפלד: קראתי — בעל נדרש על-ידי אשתו להפסיק לשמוע את "שלושה בחסקה אחת" וללכת לביקור אצל החותנת. רשמתי — אכן, על זאת נאמר "מדחי אל דחי".

אמנון הכינעיים: כל העניין היה לא נעים לי. הייתי אומר לאשתי בצרפתית: קחי את החותנת ותטביעי אותה בים עם החסקה ביחד... (הערות המביא לבית-הדפוס: כאן נאלצתי להפ' סיק את רשימותי, כי אשתי נכנסה, סגרה את הרדיו ואמרה "עלינו ללכת מיד. הבטחתי לבקר את הורי").

משה רוסציק, תל-אביב

שתי בקות אינלטיאנציה

פירושיק של תס

סידרת הפירושים הבאה לידי תם. הוא אינו יודע לכתוב עברית, ועל כן, אל לך לשים לב לכתבי של המלים, אלא רק לצילצול בדיבור. כך, למשל, אם ישאל אותך איזה דג פירושו שר'המשפטים, תענה לו "סרדין", כלומר — שר דין. ועכשיו התקדם בכוחות עצמך.

- (1) עיר שפירושה "יש לי אמצעי-ניקוי". (2) פרי שפירושו "לאן ברה?" (3) תואר-מלכותי שפירושו "אמא שלהם". (4) מדינה שפירושה "חתך לחם". (5) ירק שפירושו "מרחמת". (6) דמות תנ"כית שפירושה "בלתי-סמיכה". (7) מדינה שפירושה "אימרו תודה!" (8) עיר שפירושה "יש לה זהב". (9) דמות תיאטרונית שפירושה "בלי-האזנה שלי". (10) אי שפירושו "אל תמהרי כל כך!"

שבת ווייס, חיפה

במעגל

זה היה בימי מלחמת העולם ה' שנייה. כשהגיעו חיילי הבריגאדה היה' דית לאירופה, התברר שכמה מהם חס' פו די מהר מחלות מהסוג שלחמים עם רים עליו, כתוצאה מהידוק היחסים עם האוכלוסיה המקומית. המפקדה הברר' סית הסתכלה על העניין בעין זועמת, והחליטה לשגר את הרב רבינוביץ, שהיה הרב הראשי של דרום-אפריקה, להטיף מוסר.

לאחר סיום מיסדר-התפילה ביום ששי, פתח הרב רבינוביץ' בדרשתו. "חיילים!" אמר, "אתם צריכים לחשוב לא רק על הצד המוסרי של העניין אלא גם על הצד ההיגייני. תארו לכם, ש' אתם נדבקים כאן מהבחורות בכל מיני מחלות. אחר כך, כשתחזרו לארץ, תד' ביקו את הנשים שלכם. הם ידביקו את החברים שלכם, והחברים שלכם ידביקו את הנשים שלהם, וככה תדביקו את כל

מעוה לשרס צודקת

שפע מחלות, פזמונים ובדיחות. (הארץ)

מרדכי דן, תל-אביב

שאפשר יהיה למות מצחוק.

לפרוץ את ההסגר המצרי ולעבר את התעלה. (מעריב)

עדה סלע, רמת-גן

אכן, משימה הרת גורל.

פועלי "חלקן" שובתים בגלל ניקוי מס פרמיות. (דבר)

אליק מג, חיפה

עסק מזלזלך מאוד.

המשטרה שגישה בינתיים תקבוי רת של שוטרים. (ידיעות אחרונות)

אלי מלמד, ירושלים

כי החברא קדישה היו עטוסים בהפגנה אותה שעה, ולא היה מי שיסבור את ההרוגים.

• רִיכּוּד בְּרִסּוֹן • אֶלְכֶסְנֶדֶר הַגָּדוֹל • פְּרֻדִּיט מֶרֶץ

• הַפֶּךְ לַאגְדָה בִּימִיּוֹ – וְעַד הַיּוֹם • אֶלְכֶסְנֶדֶר הַגָּדוֹל • תֵּשֵׁב אֶת עַצְמוֹ לִיֹּתֶר מִבֶּן הָאֱלוֹהִים •

אֶלְכֶסְנֶדֶר הַגָּדוֹל

• הַדְמוּת הַחִיסְמוּרִית הַעֲנֻקִית • אֶלְכֶסְנֶדֶר הַגָּדוֹל • מִשְׁחָקִים מִכָּל הָעוֹלָם, הַמוֹנִים, צְבָאוֹת, רִקְוִיזִיטִים •

• טַלִּיִּר בְּלֹסֶם • אֶלְכֶסְנֶדֶר הַגָּדוֹל • זִנְיָאֵה דִרְיָה •